

"İman edenlerden intikam almaları, göklerin ve yerin hükümranlığı elinde bulunan Aziz ve Hamid Allah'a inanmış olmalarıydı."

(85 Buruc/8)

ŞEHADET
Dile Getirilen Şahitlik
Yayın No: 27

Kitabın Adı: *Çocuk ve Kral*
Yazar: *Ebu Basir et-Tartusî*
Tercüme: *Zeynep Sevinç*

Dizgi: *Şehadet*
Baskı: *Çetinkaya Ofset (332 342 01 09)*
Fevzi Çakmak Mah. Hacı Bayram Cad. No: 18

Baskı Yeri: *Konya*
Baskı Tarihi: *Eylül/2013*

İletişim
Şemsi Tebrizi Mh. Şerafeddin sk.
No:25/H Karatay/KONYA
Tel: 0 332 350 4687
0 554 511 6356
www.nedakitap.com

ÇOCUK
ve
KRAL

Ebu Basir et-Tartusî

Şehadet Yayınları
0 507 332 10 02

Hutbetu'l Hâce

Hamd, ancak Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur. Allah'tan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Resûlüdür.

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının! Sizler, kesinlikle müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten

korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Kral ve Çocuk

Hamd, ancak Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve kötü amellerimizden Allah'a sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilâh olmadığına şehâdet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Ve şehâdet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve rasuludur.

İçimizde İmam Müslim'in Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'den rivayet ettiği tağut kral ve mümin çocuğun kıssasının anlatıldığı hadisi duymayan neredeyse yok gibidir. İmam Müslim'in Suheyb (r)'den rivayet ettiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

Sizden önce yaşamış kavimlerden birinin bir kralı vardı. Bu kralın bir de sihirbazı vardı. Sihirbaz yaşlanınca krala “Ben artık yaşlandım. Bana bir çocuk gönder de ona sihir öğreteyim” dedi. O da sihir öğretmesi için ona bir çocuk gönderdi. Çocuğun gelip gittiği yol üzerinde bir rahip vardı. Çocuk rahibin yanına oturup konuşmasını dinledi ve sözleri pek hoşuna gitti. Bundan böyle sihirbazın yanına gittiği zaman rahibe de uğrar ve yanında biraz otururdu. Sihirbazın yanına gittiğinde ise (geç kalmasından ötürü) sihirbaz onu döverdi. Çocuk bu durumu rahibe şikâyet etti. Rahip ona dedi ki:

“Sihirbazdan korktuğun zaman -Beni âilem göndermedi- dersin. Ailenden korktuğun vakit de -Beni sihirbaz salmadı- dersin.”

Çocuk bu şekilde devam ederken, insanların yolunu kesen büyük bir hayvana rastgeldi. Kendi kendine “Bugün, sihirbazın mı yoksa rahibin mi üstün olduğunu öğreneceğim gündür" dedi ve eline bir taş alıp “Allah’ım! Eğer rahibin durumu senin katında sihirbazın durumundan daha sevimli ise bu hayvanı öldür de insanlar geçip gitsinler” diye dua etti. Taşı o hayvana attı, hayvan öldü ve insanlar yollarına devam ettiler. Akabinde rahibin yanına geldi ve

hadiseyi ona haber verdi. Rahip dedi ki:

“Yavrum! Artık sen bugün benden daha üstünsün. Görüyorum ki sen yüce bir mertebeye ulaşmışsın. Bundan sonra ağır imtihanlara maruz kalacaksın. Başına bir dert gelirse sakın beni ele verme!”

Çocuk körleri iyileştiriyordu. Abraşı iyileştiriyor ve insanların diğer hastalıklarını tedavi ediyordu. Kralın yakınlarından kör bir adam bu durumu işitti. Kendisine birçok hediyeler getirerek “Eğer beni şifâya kavuşturursan bütün bu hediyeler senin olacak” dedi.

Çocuk "Ben kimseye şifa veremem, şifayı veren yalnızca Allah’tır. Eğer sen Allah'a iman edecek olursan, ben Allah'a dua ederim de Allah sana şifa verir” dedi.

Adam Allah’a iman etti de Allah ona şifa verdi. Eskiden olduğu gibi kralın yanına gelerek oturdu. Kral adama “Senin yeniden görmeni sağlayan da kimdir?" diye sordu. Adam “Rabbimdir” diye cevap verdi.Kral "Senin benden başka bir rabbin de mi var?" dedi. Adam "Benim de Rabbim, senin de Rabbin Allah'tır" dedi. Kral, adamı tutukladı ve ona çocuğun yerini söyleyinceye kadar işkence yaptı. Daha sonra

çocuk (kralın huzuruna)getirildi. Kral, çocuğa dedi ki:

“Ey oğlum! Senin büyücülüğün anadan doğma körü, abraşı iyileştirecek ve neler neler yapacak hale kadar ulaşmış.”

Çocuk ise şöyle cevap verdi:

“Ben kimseye şifa veremem, şifayı ancak Allah verir.”

Kral, çocuğu tutukladı ve ona rahibin yerini söyleyinceye kadar işkence yaptı. Daha sonra rahip (kralın huzuruna) getirildi ve ona “Dininden dön” denildi. Ancak rahip dininden dönmedi.

Kral hemen bir testere getirilmesini emretti. Testereyi rahibin başının tam ortasına koydu. Ve başının iki parçası yere düşünceye kadar ortadan ikiye böldü.

Daha sonra kralın eski danışmanı getirildi. Ona da “Dininden dön!" denildi. Fakat o da kabul etmedi. Onun da başının tam ortasına testereyi koydu ve başının iki parçası yere düşünceye kadar ortadan ikiye böldü. Daha sonra çocuk getirildi. Ona da "Dininden dön" denildi. Fakat çocuk kabul etmedi. Kral, çocuğu yardımcılarından birine teslim etti ve şöyle dedi:

“Bunu alın. Filan dağa götürün ve dağın tepesine çıkarın! Zirvesine ulaştığınızda eğer dininden dönerse mesele yok! Aksi takdirde onu aşağıya atın!"

Çocuğu götürdüler ve dağın zirvesine çıkardılar. Çocuk “Allah’ım! Beni onların şerrinden dilediğin gibi koru” diye duâ etti. Bunun üzerine dağ birden bire sarsıldı, adamlar düşüp yuvarlandılar. Çocuk yürüyerek kralın yanına geldi. Kral ona “Yanındaki adamlara ne oldu?” diye sordu. Çocuk “Allah beni onlardan korudu” dedi.

Kral bu sefer çocuğu bir başka yakınına teslim etti ve “Bunu götürün, büyük bir kayığa bindirin, denizin tam ortasına varın. Eğer dininden dönerse ne âlâ, dönmezse onu denize atın!” dedi.

Çocuğu yine götürdüler. “Allah’ım! Beni onların şerrinden dilediğin gibi koru” diye duâ etti. Bunun üzerine gemileri alabora oldu, kralın adamları boğuldular. Çocuk yürüyerek kralın yanına geldi. Kral ona “Yanındaki adamlara ne oldu?” diye sordu. Çocuk “Allah beni onlardan korudu” dedi ve şöyle devam etti.

"Sen beni asla öldüremezsin. Ta ki sana söyleyeceklerimi yerine getirene dek..."

Kral "Nedir söyleyeceğin" deyince çocuk şöyle dedi:

"Herkesi bir yerde topla. Beni direğe bağla. Daha sonra ok torbamdan bir ok al. Oku yaya yerleştir ve -Bu çocuğun Rabbi olan Allah'ın adıyla- diyerek oku at. İşte sadece böyle yaparsan beni öldürebilirsin."

Bunun üzerine kral çocuğun dediklerini yaptı, halkı bir yere topladı ve çocuğu da bir direğe bağladı. Sonra torbasından bir ok aldı ve onu yayın ortasına koydu. Sonra da "Bu çocuğun Rabbi olan Allah'ın adıyla!" diyerek oku çocuğa attı. Ok çocuğun şakağına isabet etti. Çocuk elini okun isabet ettiği yere, şakağına koydu ve öldü.

Bunun üzerine orada toplananlar "Çocuğun Rabbine iman ettik. Çocuğun Rabbine iman ettik. Çocuğun Rabbine iman ettik" dediler.

(Kralın yakınları) krala gelerek "Görüyor musun? Korktuğun şey başına geldi. Allah korktuğun şeyi başına getirdi de insanlar iman ettiler."

Bunun üzerine kral hemen yolların başlarına büyük hendekler kazılmasını emretti. Hendekler kazıldı ve içinde ateşler yakıldı. Sonra kral "Kim dininden dönmezse, onu bu hendeğe atın[1]" dedi. Denildiği gibi iman edenleri bu hendeğe attılar. Nihayet kucağında yavrusu bulunan bir kadın geldi. Kadın hendeğe girmekte bir an tereddüt etti. Kucağındaki çocuk ise ona şöyle dedi:

"Ey anacığım! Sabret, çünkü sen hak üzeresin!"

Evet kıssa budur... Yüzyıllarca önce yaşanmış olmasına rağmen günümüze ışık tutan bu kıssa... İşte ben, tüm bölüm ve kısımlarında çok önemli nasihatler içerdiği için ve anlatılanlar, asrımız gerçekleriyle bire bir örtüştüğü için bu yüce kıssasının detaylı bir şekilde ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Zira kıssada geçen olaylar bugün yeryüzünün dört bir yanında bire bir yaşanmaktadır.

Ondan kendimiz ve gelecek nesillerimiz için ibret ve dersler çıkarmamız, gerekli olan

---

[1] Hadisin başka bir rivayeti ise "Dininden dönmeyenlere "Haydi buraya atla!" denilsin" şeklindedir.

hazırlıklarımızı yapmamız, hak yolda yürürken adımlarımızı daha sağlam atabilmemiz, azgınlığa, zulme ve tağutî sistemlere karşı daha güçlü durabilmemiz için bu yüce hikayedeki kelimelerin işaret ettiği derin manaları düşünmemiz gerekir.

Öyleyse haydi hep birlikte bu kıssada anlatılanları kelime kelime, cümle cümle ele alalım ve çıkarılması gereken dersleri çıkaralım.

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan muvaffakıyet dilerim. Ayrıca bu çalışmamızı kabul edilen amellerden kılmasını temenni ederim. Hiç şüphesiz Allah işitendir, yakındır ve dualara icabet edendir.

بسم الله الرحمن الرحيم

İmam Müslim *(Rahimehullah)*'ın Suheyb *(radıyallahu anhu)*'dan rivayet ettiğine göre Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

{كَانَ مَلِكٌ فِيمَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ}

Sizden önce yaşamış kavimlerden birinin bir kralı vardı.

Bu kral gerçekten çok zorba ve haddini

aşmış bir tağut idi. Halkını köleleştiriyor ve kendisine ibadet ettiriyordu. Koyduğu kanun ve emirlere halkını boyun eğdirmiş, kendisini rab ve ilah olarak kabul ettirmişti. Öyle ki ülkede yalnızca onun emirleri, istek ve arzuları yerine getiriliyordu. Çünkü kralın her emri ve isteği kanunlaştırılmıştı. Halka düşen ise sadece bu kanunlara uymak ve itaat etmek idi. Eğer halktan bir kişi bu kanunlara uymaz, kralın rabliğini ve ilahlığını kabul etmez ise hemen cezalandırılır; ya öldürülür ya da ülkeden sınır dışı edilirdi. Böylece kral, ilahlığa ait bir çok sıfat ve özellikte kendisini Allah'a denk ve ortak tutmuştu.

Maalesef... Günümüzde bu zalim ve haddi aşmış krala benzeyen ne kadar da çok tağut bulunmaktadır. Aradan yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen o tağut ile günümüzdeki tağutlar arasında pek de fark göremiyorum. Aralarındaki tek fark; o azgın ve zalim kral rabliğini ve ilahlığını açıkça dile getiriyordu. Halkının karşısına dikilip açıkça "Ben sizin en yüce rabbinizim!" veya "Sizin benden başka ne bir ilahınız ne de bir rabbiniz vardır" deme cesaretini gösterebiliyordu.

Ümmetin başına bela olan günümüzdeki tağutlar ise aynı cesareti gösteremedikleri için

rablik ve ilahlık iddialarını gizlice ve sinsice yaptıkları planlarla gerçekleştirmektedirler.

Tağutlardan hiç biri yoktur ki sözle veya hal diliyle halkına şöyle dememiş olsun:

“Sizin için benden başka hakim ve hüküm veren hiç kimse yoktur. Sizin için yalnızca benim görüşüm geçerlidir. Benim helal kıldığım helal, haram kıldığım haramdır. Benim kerih gördüğüm kerih, güzel gördüğüm de güzeldir. Benim yap dediğim yapılır, yapma dediğim yapılmaz. Ben kime düşmanlık edersem siz de ona düşmanlık edeceksiniz. Kime dostluk edersem siz de ona dostluk göstereceksiniz. Benim anayasam ve kanunlarım üstündür, dokunulmazdır. Onların üstünde herhangi bir kanun yoktur. Sizin bana uymanız vaciptir, benden başkasına asla uyamazsınız! Eğer uyarsanız sizi hapishanelerde çürütürüm, işkence ederim, öldürürüm veya yurdumdan kovarım. Siz ve sizin sahip olduklarınızın tümü de benimdir. Sizler sorgulanır, hesaba çekilirsiniz ancak benim dokunulmazlığım vardır. Yaptıklarımdan dolayı hiçbir güç beni sorgulayamaz. Kim de bana hesap sormaya kalkışırsa vay onun haline!...”

Küfürde, azgınlıkta ve zulümde birbirlerine benzediler hatta tamamen uyuştular. Belki sözlerde, kelimelerde veya yöntemde farklılık gösterdiler ama azgınlık, küfür ve zulümde tamamen uyuştular. Ancak şunu da unutmamak gerekir ki günümüzdeki tağutlar öncekilerden daha tehlikeli ve daha korkunçturlar.

{وَكَانَ لَهُ سَاحِرٌ}

Bu kralın bir de sihirbazı vardı.

Sihirbaz... Her sihirbazda olduğu gibi bu sihirbazın da görevi, gerçekleri insanlara farklı şekilde göstermek, onların hakikati görmelerini engellemekti. Yaptığı sihirlerle insanlara hakkı batıl, batılı da hak olarak gösteriyordu. Onun görevi, azgın kralın batıl işlerini göklere çıkarmak, tuğyanını, rablik ve ilahlık iddiasını süsleyerek insanlara sunmaktı. Yine onun görevi, kralın krallığını ayakta tutmak, göz boyama, sihir, büyü ve hakkı gizleme ile insanları tağuta taptırmaktı. Hem de krala itiraz eden veya ondan intikam alabilecek hiç kimse kalmayana kadar...

Bu sihirbaz, zalim tağutları ve saltanatlarını asırlar boyunca koruyan ve müdafaa eden sihirbazlardan sadece biriydi. Tarih boyunca millet-

lerin başına bela olan hiçbir tağut yoktur ki saltanatının devam etmesi, hükmünün geçerli olması ve halkını köleleştirmek için güvendiği, sırtını dayadığı bir sihirbazı olmasın. Tağutlar başları sıkıştığında ve darda kaldıklarında onlara sığınır. Sihirbazlar da her zaman için tağutları, onların saltanatını, hükümetlerini ve kanunlarını müdafaa eder ve korurlar.

Bu sihirbazlar ne yapıp edip gerçekleri insanların gözünde karışık hale getiriyorlar. Öyle ki kişi hakkı batıl, batılı hak görüyor, tatlıyı ekşi, ekşiyi tatlı hissediyor. Güzeli çirkin, çirkini güzel, iyiliği kötülük, kötülüğü de iyilik olarak görüyor.

Kötü alimler ve sahte şeyhler, zamanımızdaki tağutların güvenip dayandığı sihirbazların en önde gelenleridir. Özellikle de dili ve mantık ilmini güzel kullanan şeyhler… Kendilerindeki ilmi ve insanları etkileyen felsefi ve güzel sözleri kullanarak zulmü, tuğyanı, küfrü ve küfür düzenini müdafaa ediyorlar.

Zamanımızdaki sihirbazlardan bir diğer grup da görsel, işitsel ve yazılı yayınları elinde bulunduran medya sektörüdür. Bunlar tağutların istediği ve razı olduğu fikir, kültür ve

yaşam tarzını insanlara empoze ederler. Hazırladıkları film, program, gazete ve dergilerle tağuta itaat etme, ona bağlanma ve ondan razı olma kültürünü insanlara aşılarlar.

İnsanları eğlenceye, şehvet düşkünlüğüne ve harama sevk eden vasıtaları da tağutun sihirbazları arasında sayabiliriz. Öyle ki bu vasıtalar, günümüz tağutlarının kullandığı en etkili silahlardır. Bu vasıtalarla insanları şehvetinin kulu, oyun ve eğlenceden başka bir şey düşünemeyen kuklalar haline getirdiler.

Tüm bunlardan sonra çevremizde tağut kültürü ile bozulan, ona kulluk eden ve korumalığını yapan kimseler görünce şaşırmamamız gerekir. Çünkü tüm bu saydıklarımız sihirbazların yaptığı sihirin eseridir.

Maalesef insanların çoğunun nazarında iyilik, kötü ve müstehcen sayılır oldu. Kötülük ve fuhşiyat da iyilik ve güzellik kabul edildi. Hak batıl, batıl da hak oldu. Zulüm adalet, adalet de zulüm sayıldı. Tabii ki bunların hepsi aldatıcı sihirbazların elleriyle gerçekleştirildi.

Bugün insanlar nazarında (tağuta kölelik kültürü hariç) hiçbir şey sabit değildir. Şöyle ki; tek renkli olan bir nesneyi insanlara gösterseniz

ve onun hakkında yorum yapmalarını isteseniz herkesten farklı farklı yorumlar alırsınız. Herkes onun hakkında bir yorum yapar ve insanların yaptığı yorumlar birbirinden farklıdır. Oysa ortada tek bir renk ve tek bir hakikat vardır.

Zevkler karıştı... İnsanlar arasında tartışma götürmeyen, reddedilmesi mümkün olmayan hiçbir hakikat kalmadı. Tağutun saltanatı dışındaki her şey tenkide, değiştirilmeye ve inkar edilmeye açık hale getirildi. Ve maalesef bunların tümü, sihirbazların kahrolası elleriyle gerçekleştirildi...

{فَلَمَّا كَبُرَ قال لِلمَلِك: إني قَد كَبُرْتُ}

Sihirbaz yaşlanınca krala şöyle dedi: "Ben artık yaşlandım."

Sihirbaz bu sözüyle tağut krala yaklaşmakta olan tehlikeyi haber veriyordu. Yıllarca sihirle kandırdığı halkın üzerinden sihirin etkisinin kalkacağını ve insanların hakikatleri göreceğini haber veriyordu. Kendisinin ölmesiyle kralın ve saltanatının tehlikeye gireceğini çok iyi bildiğinden bu meseleyi çözmek için bir şeyler yapılması gerektiğini bildiriyordu. Peki kendini hissettiren bu tehlikeyi önlemenin yolu neydi? Ne yapılması gerekiyordu?

{فَابْعَثْ إِلَيَّ غُلاَمًا أُعَلِّمْهُ السِّحْرَ}

"Bana bir çocuk gönder de ona sihir öğreteyim"

Bildiğim tüm sihirleri ona öğreteyim de gelecekte benim yerimi alsın. Zalim ve tağut olan kralın hizmetinde bulunsun. Sihrin insanlar üzerindeki tesiri devam etsin ki kralın zulmü ve saltanatı baki kalsın. Unutulmamalıdır ki sihrin beklenen tesiri göstermesi için hiç kesintiye uğramadan devam ettirilmesi yeni sihirlerle desteklenmesi gerekir. Eğer en ufak bir kesinti meydana gelir veya duraklama olur ise sihir etkisini kaybeder ve insanlar gerçekleri görür hale gelir.

İşte bu sebeplerden dolayı günümüzdeki tağutlar, sihirbazlarını dört bir koldan insanların üzerine salmakta ve onlara düşünmeleri için bir dakika bile vermemeye gayret etmektedirler. Çünkü kendileri de çok iyi bilmektedirler ki insanlar bir dakika bile olsa hür olarak düşünebilirlerse gözlerinden perde kalkar ve hakikat onlara zahir olur.

Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* doğru söylemiştir:

"Zayıf sayılanlar da büyüklük taslayanlara "Hayır! İşiniz, gece ve gündüz bize tuzak kurmaktı.

Çünkü siz daima Allah'ı inkâr etmemizi, O'na ortaklar koşmamızı emrediyordunuz" derler." (34 Sebe/33)

Sadece gece veya sadece gündüz değil! Hem gece hem gündüz... Sürekli olan ve hiç kesintiye uğramaksızın devam eden bir kandırmaca ve tuzak kurma...

{فَبَعَثَ إِلَيْهِ غُلاَمًا يُعَلِّمُهُ}

"Kral sihir öğretmesi için ona bir çocuk gönderdi."

Kral, sihirbazın sihir öğretmek için kendisinden istediği çocuğu bulup gönderdi. Krala itaati, ona hizmet etmeyi, insanları kandırmayı ve onları krala kul-köle etmeyi öğretmesi için ona bir çocuk gönderdi. Peki niçin çocuk? Niçin orta yaşlı ya da yaşlı bir adam değil? Cevabı basit... Çünkü çocuk daha çabuk öğrenir ve kavrar. Çocuk eğitim ve öğretime daha elverişlidir. İtaat etme ve köleliği kabul etmeye daha elverişlidir.

Tağut kral kendisini, makamını, saltanatını, mülkünü, sistem ve kanunlarını güvence altına almak ve onları korumak için sihrin devam etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu da ancak sihri bilen, kralın istediği şekilde yetiştirilmiş, ona itaatkâr sihirbazların eliyle gerçekleştirilebilir idi.

İşte bu sebeplerden dolayı günümüzdeki tağutlar da çocukların kendi istedikleri şekilde yetiştirilmesi için ellerindeki tüm imkanları seferber etmektedir. Azgınlıklarının, zulümlerinin ve sömürü düzenlerinin devam etmesi için çocukların küfür ve sihir hamuruyla yoğrulması gerektiğini çok iyi bilmektedirler.

{فَكَانَ فِى طَرِيقِهِ إِذَا سَلَكَ رَاهِبٌ}

Çocuğun gelip gittiği yol üzerinde bir rahip vardı.

Çocuğun sihir öğrenmek için evinden çıkıp sihirbazın yanına giderken kullandığı yol üzerinde tevhid ehli, alim bir rahip vardı. Zalim kralın askerlerinden gizlenmek için insanlardan uzaklaşmış ve onlarla alakayı kesmiş bir rahip... Rahip gizleniyordu çünkü kralın askerleri, kralın ilahlığını ve rabliğini kabul etmeyen kimseleri hapsediyor, eziyet ediyor, sürgün ediyor veya öldürüyordu.

Tağut kral, sihirbaz ve kralın diğer yardımcıları her türlü hile ve aldatmacaya devam ediyor, tuzaklar kuruyorlardı. Allah *(Subhanehu ve*

Teala) da onların üstünde tedbirler alıyor tuzaklar kuruyordu.

"Onlar (sana) tuzak kurarlarken Allah da (onlara) tuzak kuruyordu. Çünkü Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır." (8 Enfal/30)

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın onlara kurduğu mekir yani tuzak, çocuğun yoluna alim ve muvahhid bir rahibin çıkmasıdır.

Maalesef bugün yeryüzünde milyonlarca çocuk ve genç, okullarda tağuti prensipler doğrultusunda eğitim- öğretim görmekte, ilkokullarda, liselerde, üniversitelerde, askeri okullarda ve karargahlarda sihirbazların elleriyle yetiştirilmektedir. Tağutun ve yandaşlarının kazanımlarını korumak için...

Daha sonra Rahman'ın latif eli inayetle koruyarak onu kuşatıyor ve Allah *(Subhanehu ve Teala)* onun için sebepler hazırlıyor ki onu karanlıklardan aydınlığa çıkarsın. Tağuta ibadet ve kulluktan, bir olan Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya ibadete götürsün.

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'yı hiçbir şeyin aciz bırakamayacağını herkes öğrensin. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın dilerse bir şeyden, o şeyin tam tersini de çıkarmaya kadir olduğu da bilinsin.

{فَقَعَدَ إِلَيْهِ وَسَمِعَ كَلاَمَهُ فَأَعْجَبَهُ}

Çocuk rahibin yanına oturup konuşmasını dinledi. Sözleri pek hoşuna gitti.

Çocuk, ilim ehli olan rahibin akla, kalbe ve fıtrata hitabeden sözleri ile sihirbazın sözleri arasında çok büyük bir fark olduğunu anladı. Zira sihirbazın sözleri yalana, zorbalığa, aldatmacaya, göz boyamaya dayalı, gelip geçici boş sözlerdi.

Sihirbazlar ne kadar kuvvetli olsalar, zekice, dahice tuzak ve aldatmacalar kursalar, yalancılık ve sahtekarlığa başvursalar da Hak kelimesinin önünde duramazlar. Velev ki bu sözü sihirbazların ellerinde bulundurdukları güç ve imkanın milyonda birine bile sahip olmayan zayıf, güçsüz ve yaşlı bir adam söylemiş olsa bile...

Hak ne kadar kuvvet vesilelerinden soyutlanmış olsa, yardımcısı ve destekleyicisi az olsa da aslında o, sert kayalardan daha sağlamdır. Zalim tağutları sarsar ve korkutur. Hakkın, kendine has bir parlaklığı ve çekiciliği vardır. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın izniyle aklı ve bozulmamış fıtratları hemen etkiler, kendi safına çeker.

Düşünün bir kere! Tarih boyunca ne kadar zorba tağut ve firavun varsa hepsi de Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın dinine ve tevhid davasına düşmanlıklarını ilan etmişlerdir.

Allah'ın dini, nerede bir genişleme ve ilerleme gösterirse tağutlar ona düşmanlık gösterirler. Ona karşı olan kin, öfke ve buğzlarını açığa vururlar. Onların dünyadaki sonları yok olma, helak edilme veya lanetlenme şeklinde oldu. Ahirette ise, en büyük azap olan cehennem ateşi onları beklemektedir. Allah bizleri o azaptan korusun! Maalesef mal, mülk ve dünyaya olan düşkünlük, yeryüzünde üstün olma ve hüküm sürme hırsı onların gözlerini ve kalplerini kör etmiştir.

{فَكَانَ إِذَا أَتَى السَّاحِرَ}

Bundan böyle sihirbazın yanına gittiği zaman...

Çocuk, yaşlı rahipten dinlemiş olduğu hak sözlerden dolayı kalbinde meydana gelen şiddetli sevgi ve isteğe engel olamıyordu. Bundan dolayı her sihirbaza gidişinde rahibin yanına uğrardı.

{مَرَّ بِالرَّاهِبِ وَقَعَدَ إِلَيْهِ}

Rahibe de uğrar ve yanında biraz otururdu...

Dine ve imana dair sözler dinlemek için rahibin yanına uğrar idi. Ondan duyduğu bu yeni din hakkındaki bilgisini artırmak istiyordu. Ancak durumu ortaya çıkar diye rahibin yanına sadece sihirbaza giderken uğrayabiliyordu.

Çocuğun rahip ile yolda rast gele karşılaşmış olması bile töhmet altında kalmasına hatta azgın kralın kanunlarına göre idam cezasına çarptırılmasına sebep olabilirdi.

O zamanki tağutlar ile günümüzdeki tağutlar arasında, şer'i ilim talep eden gençlere karşı takındıkları tavır açısından da hiçbir fark yoktur.

İlim meclislerine casuslar sokmak, oraya katılanları hapsetmek, tağutların kanunlarına uymayan alimlere yaptıkları zulümler, hakkı haykıran alimlerle birlikte olan herkesi suçlu, mücrim veya terörist ilan etmek ve daha neler, neler...

{فَإِذَا أَتَى السَّاحِرَ ضَرَبَهُ}

Sihirbazın yanına gittiğinde ise (geç kalmasından ötürü) sihirbaz onu döverdi.

Sihirbaz, sihir ilmini alacağı derslere geç kaldığı için çocuğu döverdi. Çünkü krala hizmet için seçilmiş ve özel olarak yetiştirilmesi gereken bu çocuğun, kendisine biçilen göreve uygun düşmeyen yerlere gideceğinden korkuyordu. Öyle ya! Bu çocuk, yakın gelecekte kralın özel sihirbazı olacaktı. Mutlaka özel ve ayrıcalıklı olarak yetiştirilmeliydi.

Ancak sihirbazın çocuğa şiddet kullanması ve onu dövmesi, sihirbazın iflas ettiğinin ve öğretilerinin batıl olduğunun göstergesidir. Zira ta'lim ve terbiyede şiddete ve kaba kuvvete başvurmak, eğiticilik vasfı bulunmayan ya da öğretileri batıl olan kimselerin işidir.

{فَشَكَا ذَلِكَ إِلَى الرَّاهِبِ}

Çocuk bu durumu rahibe şikâyet etti.

Kuşkusuz çocuğun halini rahibe anlatıyor olması, ona ısındığının ve güvendiğinin delilidir. Rahipte gördüğü edep, hilim, ahlak güzelliği, ilim ve tevazudan dolayı rahibe güveniyor ve sihirbazın kendisine ettiği eziyeti ona şikayet ediyordu.

{فَقَالَ إِذَا خَشِيتَ السَّاحِرَ فَقُلْ: حَبَسَنِى أَهْلِى. وَإِذَا خَشِيتَ أَهْلَكَ فَقُلْ: حَبَسَنِى السَّاحِرُ}

Rahip ona dedi ki: "Sihirbazdan korktuğun zaman -Beni ailem göndermedi- dersin. Ailenden korktuğun vakit de -Beni sihirbaz salmadı- dersin."

Ailene sihirbazı, sihirbaza da aileni mazeret göster! Çünkü bu şekilde yaparsan onların kötülüklerinden ve eziyetlerinden kurtulmuş olur, din ve imanla ilgili ilimleri öğrenmek için yanıma gelmeye fırsat yakalamış olursun. Zira kişiye vacip olan ilmi talep etmesi ve onu elde etmek için çabalaması farzdır ve giderilmesi mümkün olan mazeretler öne sürerek onu terk etmek asla caiz değildir.

Rahibin bu yönlendirmesinde aileye ya da arkadaşlara mühadenede bulunmanın yani mecazi ifadeler kullanarak ve tevriye yaparak kandırmanın caiz olduğuna delil vardır. Maalesef günümüzde çocuğunun farz olan ilimleri almasına engel olan ailelerin sayısı oldukça çoktur.

Günümüzde anne ve babalar çocuklarının gitmek istedikleri yerlere genellikle karışmazlar. Ancak çocuklar, dinlerini öğrenmek için

muvahhid alimlerin yanlarına gitmeye başlayınca hiç beklenmedik bir tepki gösterirler. Zira zalim tağutların, çocuklarını terörist veya teröristlerle oturup kalkar diye damgalamasından korkmaktadırlar.

{فَبَيْنَمَا هُوَ كَذَلِكَ}

Çocuk bu şekilde devam ederken...

Yani sihirbazın yanına gidip ondan sihir öğrenirken ve aynı zamanda mümin rahibin yanına gidip ondan dini ilimler öğrenirken...

{إِذْ أَتَى عَلَى دَابَّةٍ عَظِيمَةٍ قَدْ حَبَسَتِ النَّاسَ}

İnsanların yolunu kesen büyük bir hayvana rastgeldi.

Bu hayvan, insanların yolu üzerinde durmuş ve yoldan geçmelerini engelliyordu. Zira hayvan oldukça büyük ve güçlüydü. İnsanlara eziyet eden bu hayvan, Hakkı ve hakikati ortaya çıkarma ve hakkı ile batılı birbirinden ayırma hususunda bir sebepti. Pek çok insanın hidayetine, birçoğunun da sapmasına vesile olacaktı.

{فَقَالَ الْيَوْمَ أَعْلَمُ آلسَّاحِرُ أَفْضَلُ أَمِ الرَّاهِبُ أَفْضَلُ}

“Bugün, sihirbazın mı yoksa rahibin mi üstün olduğunu öğreneceğim gündür" dedi.

Hadisteki bu ibare, çocuğun o ana kadar Hak’ta şüphe ettiğini göstermektedir. Kuşkusuz bu şüphe, çocuğun kafir sihirbazdan aldığı derslerden kaynaklanmaktadır. Buradan anlıyoruz ki sihirbaz, çocuğu dilediği şekilde yetiştirmek için ona oldukça büyük bir baskı kurmuştur.

Kişinin bilgi edindiği kaynaklar ister doğru olsun ister batıl olsun insanın akidesini, inancını, gidişatını, yönünü ve ahlakını şekillendirir. Eğer ilim aldığı kaynaklar, kanunlar, değerler, düşünce ve fikirler, tağut kültürünü içeriyor ve tağut kültürünün bir uzantısı ise insanın kişiliği de ona göre şekillenir. Doğru yoldan uzaklaşır, batıl ve sapkın yollara dalar.

Şayet kaynaklar hak ve doğru ise, İslam kültürünü içeriyor veya onun bir uzantısı ise insanın kişiliği de doğru bir inanç ve düşünce ile şekillenir ve gidişatı doğru olur. Bu nedenledir ki İslam, insanları doğru ve faydalı kaynaklara yönlendirmeye çok özen göstermiş, batıl kaynaklarla meşgul olmaktan sakındırmıştır.

İnsan oğluna gerçekten hayret edilir ki pis olan bir şeyi ağzına almaktan kaçınır ama pisliğin en büyüğü olan fısk, şirk ve küfür sözlerinin kulağından girmesine engel olmaz. Bilindiği

üzere birincisinin zararı sadece vücudadır ama ikincisinin zararı manevidir. Kişinin kalbindeki imanı zedeler hatta oradan tamamen çıkmasına sebep olur. Dolayısıyla bu zarar, vücuda gelen zarardan kat kat üstündür.

{فَأَخَذَ حَجَرًا فَقَالَ اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ أَمْرُ الرَّاهِبِ أَحَبَّ إِلَيْكَ مِنْ أَمْرِ السَّاحِرِ فَاقْتُلْ هَذِهِ الدَّابَّةَ حَتَّى يَمْضِيَ النَّاسُ }

...ve eline bir taş alıp "Allah'ım! Eğer rahibin durumu senin katında sihirbazın durumundan daha sevimli ise bu hayvanı öldür de insanlar geçip gitsinler" diye dua etti.

Yani alimin dini ve üzerinde bulunduğu yol, sihirbazın dininden ve üzerinde bulunduğu yoldan daha doğru ise şu hayvanı öldür!

{فَرَمَاهَا فَقَتَلَهَا وَمَضَى النَّاسُ}

Taşı o hayvana attı, hayvan öldü ve insanlar yollarına devam ettiler.

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın izniyle o hayvanı öldürdü. İnsanlar da çocuğun eliyle meydana gelen bu büyük hadiseye bizzat gözleriyle şahit olduktan sonra yollarına devam ettiler.

Çocuk da bu olaydan sonra yakinen bildi ki

rahibin dini ve üzerinde bulunduğu yol, Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya sihirbazın üzerinde bulunduğu yoldan daha sevimli gelmektedir. Çocuk öyle bir iman etti ki artık hiçbir bela veya imtihan ona zarar veremez!

{فَأَتَى الرَّاهِبَ فَأَخْبَرَهُ}

Akabinde rahibin yanına geldi ve hadiseyi ona haber verdi.

Kendi eliyle gerçekleşen kerameti rahibe anlattı. Ayrıca gördüğü kerametten sonra imanının güçlendiğini ve bundan sonra insanları Allah'a iman edip tağuta küfretmeye alenen davet edeceğini bildirdi.

{فَقَالَ لَهُ الرَّاهِبُ أَىْ بُنَيَّ أَنْتَ الْيَوْمَ أَفْضَلُ مِنِّى. قَدْ بَلَغَ مِنْ أَمْرِكَ مَا أَرَى}

Rahip dedi ki: "Yavrum! Artık sen bugün benden daha üstünsün. Görüyorum ki sen yüce bir mertebeye ulaşmışsın."

Subhanallah! Daha dün rahibin önünde diz çöken ve ondan ilim öğrenen çocuk, bugün şeyhinden daha faziletli! Subhanallah!

Peki bu dönüşümün ve değişimin sebebi nedir?

Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* ta-

rafından kabul edilme, insanları birbirine üstün kılar. Çocuk yaptığı amelle Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın katında rahibin ulaşamadığı fazilete ulaştı. Alim olan şeyh bunu anladı ve tevazu ile kabul etti. Adaletli, insaflı ve olgun bir şekilde davrandı. "Bugün sen benden daha üstünsün" sözü ile bu ikrarını dile getirdi.

Subhanallah! Bugün bizler böyle bir insaf ve adalete, olgunluk ve tevazuya ne kadar da muhtacız! Öğrencisine "Bugün sen benden daha üstünsün" diyebilen şeyhlere…

Günümüzde nice şeyhi, ezberlediği kitaplar gururlandırdı da kibre kapıldılar. Ümmetin düşmanlarına baskınlar yapan ve kafirlere göz açtırmayan Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın üstün kıldığı mücahid gençlere küçümseyerek ve hakaret dolu gözlerle bakmaktadırlar.

Peki, oturanlarla birlikte oturan bu şeyhler, Allah yolunda cihad eden mucahid gençlere "Bugün siz benden daha üstünsünüz" derse ne kaybeder?

"Bugün sen benden daha efdalsın" dediğinde ne kaybeder?

{وَإِنَّكَ سَتُبْتَلَى}

"Bundan sonra ağır imtihanlara maruz kalacaksın."

Ey oğul! Sen öyle bir yola girdin ki bu yola giren herkes mutlaka ağır bir imtihandan geçer. Sen halkı, Hakk'a davet etmeye ve tağutlarla mücadeleye etmeye karar verdin. Allah *(Subhanehu ve Teala)* da senin elinle kerametler ve olağanüstü olaylar gösterdi. Başına gelebilecek tehlikelere dikkat et ve hazırlıklı ol!

Mümin, dininin ve imanın gücü ölçüsünde imtihana uğrar. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

"İnsanlar imtihandan geçirilmeden sadece "İman ettik" demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar?" (29 Ankebut/2)

"Andolsun ki içinizden cihad edenlerle sabredenleri belirleyinceye ve haberlerinizi açıklayıncaya kadar sizi imtihan edeceğiz." (47 Muhammed/31)

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* de şöyle buyurmuştur: "İnsanlar içerisinde en şiddetli imtihana tutulanlar peygamberlerdir. Daha sonra onlara en yakın olanlar ve onlara en yakın olanlar… Her insan dini ölçüsünce imti-

hana tabi tutulur. Dinine sıkı sıkıya sarılanların imtihanı şiddetli, dini zayıf olanların imtihanı ise zayıf olur."[2]

Yine Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* "Salihlerin imtihanı oldukça şiddetli olur"[3] buyurmuştur.

Aişe *(radıyallahu anha)*'dan rivayet edildiğine göre Varaka b. Nevfel Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e: "Ah keşke ben de genç olsaydım! Kavmin seni yurdundan çıkaracakları gün keşke hayâtta olsam!" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*:

"Kavmim beni çıkaracaklar mı ki?" diye sordu. Varaka b. Nevfel de:

"Evet! Senin getirdiğin gibi bir dava getirmiş hiç kimse yoktur ki düşmanlığa uğramasın. Şayet senin davet günlerine yetişirsem sana son derecede yardım ederim" cevâbını verdi."[4]

Dolayısıyla her kim, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in gittiği yolda, O'nun menheci üzere yürürse hiç şüphesiz kavmi onu yurdun-

---

[2] İmam Ahmed, Müsned, 1/172; Tirmizi, 4/28.

[3] Hakim, Müstedrek, 7901.

[4] Buhari, Vahyin Başlangıcı, 3.

dan çıkaracaktır. İnsanları Allah'ın dinine davet etmede Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in karşılaştığı imtihan ve belaların en azından bir kısmına maruz kalacaktır.

Bundan sonra ben derim ki: Özellikle günümüzde olduğu gibi zalim tağutların hakim olduğu ve ülkelerde onların kanunlarının ve nizamlarının uygulandığı bir dönemde peygamberlere isabet eden bela ve musibetlerden kendisinde hiçbir şey olmayan kimseler kendilerini kontrol etsinler! Acaba Allah'ın dininin neresindeler? Peygamberlerin menheciyle kendi izledikleri yöntemleri karşılaştırsınlar!

{فَإِنِ ابْتُلِيتَ فَلاَ تَدُلَّ عَلَيَّ}

"Başına bir dert gelirse sakın beni ele verme!"

Şayet yeni davan ile açığa çıkar ve duyulursan, tağut kral ve orduları tarafından bela ve eziyetlere maruz kalacaksın. İşte o zaman onlar seni sorguya çekecek ve ilminin kaynağını soracaklar. Bu durum başına geldiğinde beni bildirmemeye gayret et. Çünkü onlar arkanda benim olduğumu öğrenirlerse beni öldürürler. Günah işlediğimden dolayı değil, "Rabbim Allah'tır" dediğim için öldürürler beni...

Zulüm ve eziyetler tekrar ediyor... Bugün

de nice alim ve şeyh talebelerine veya yakınlarındaki insanlara “Eğer zalim ve haddini aşmış tağutun askerlerinin, polislerinin eline düşersen sakın benim adımı söyleme!” demektedir.

{وَكَانَ الْغُلاَمُ يُبْرِئُ الأَكْمَهَ}

Çocuk körleri iyileştiriyordu.

Anadan doğma gözleri görmeyen hastaları Allah’ın izniyle iyileştiriyordu.

{وَالأَبْرَصَ وَيُدَاوِى النَّاسَ مِنْ سَائِرِ الأَدْوَاءِ}

Abraşı iyileştiriyor ve insanların diğer hastalıklarını tedavi ediyordu.

Tüm bunlar, Allah *(Subhanehu ve Teala)*’nın çocuğa bahşetmiş olduğu kerametler cinsindendi. Çocuk insanları en onulmaz hastalıklardan kurtarıyordu ama bunların hepsi de Allah *(Subhanehu ve Teala)*’nın izniyle meydana geliyordu. Çünkü şifa veren yalnızca Allah’tır. O’ndan başka şifa veren yoktur. Çocuk sadece dua ediyordu. Zira onun görevi sadece buydu.

Allah *(Subhanehu ve Teala)*’nın çocuğa bahşettiği kerametler halk arasında meşhur oldu. Hastalığına şifa bulamayanlar şifayı onun yanında aradılar. Bununla birlikte onun davası herkese ulaştı hatta kralın çevresine bile…

{فَسَمِعَ جَلِيسٌ لِلْمَلِكِ كَانَ قَدْ عَمِىَ}

Kralın yakınlarından kör bir adam bu durumu işitti.

Bu adam kralın yanında bulundurduğu danışmanlarından birisi idi. Kralın nazarında çok seçkin bir mevkiye sahip idi. Çocuğun eliyle gerçekleşen mucizeleri ve olağanüstü olayları duymuş ve hayretler içerisinde kalmıştı. Çünkü bu gibi olaylar ne azgın kralın ne de tüm ömrünü büyüye adamış ihtiyar sihirbazın elleriyle gerçekleşmişti! Ayrıca bu adam âma idi.

{فَأَتَاهُ بِهَدَايَا كَثِيرَةٍ فَقَالَ مَا هَا هُنَا لَكَ أَجْمَعُ إِنْ أَنْتَ شَفَيْتَنِى}

Kendisine birçok hediyeler getirerek “Eğer beni şifâya kavuşturursan bütün bu hediyeler senin olacak” dedi.

Adam şifa verenin ve hastalıkları iyileştirenin çocuk olduğunu zannetti. Bundan dolayı kendisini iyileştirecek olursa çocuğa çok değerli hediyeler vereceğini vaad etti. Ancak mümin çocuk hatalı olan ve şirk içeren bu anlayışı düzelterek şöyle dedi:

{فَقَالَ: إِنِّي لاَ أَشْفِي أَحَدًا إِنَّمَا يَشْفِى اللَّهُ}

Çocuk "Ben kimseye şifa veremem, şifayı veren yalnızca Allah'tır." dedi.

Kendisinin şifa veremeyeceğini, her türlü derde şifa verenin de yalnızca Allah *(Subhanehu ve Teala)* olduğunu söyledi. Öyleyse kim derdine derman arıyorsa bunu Allah'tan istesin! Sadece Allah'a yalvarsın, O'ndan başkasından medet ummasın!

Ancak bu teslimiyet, sebeplerin kapısını çalmaya da engel değildir. Sebepleri araştırmak ve onları yerine getirmeye çalışmak gerekir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine O'ndan başka giderecek yoktur. Eğer sana bir hayır dilerse O'nun keremini geri çevirecek de yoktur. O, hayrını kullarından dilediğine eriştirir. O bağışlayandır, esirgeyendir." (10 Yunus/107)

"Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur." (26 Şuara/80)

Günümüzde nice hasta var ki sebeplere sarılıp gerçekte şifa verenin Allah *(Subhanehu ve Teala)* olduğunu unutuyor. Hiç şüphesiz onun sarıldığı sebepler ve kullandığı ilaçların hiç biri-

si kendisine fayda vermez. Çünkü o şifa verenin Allah olduğunu unutmuştur. Ama nice de hasta vardır ki hiç ilaç kullanmadığı halde selim kalple Allah'a yönelir de Allah ona şifa verir, iyileştirir...

{فَإِنْ أَنْتَ آمَنْتَ بِاللَّهِ دَعَوْتُ اللَّهَ فَشَفَاكَ}

"Eğer sen Allah'a iman edecek olursan, ben Allah'a dua ederim de Allah sana şifa verir."

Bu sözler, mümin çocuğun vera ve takvasının kemalini göstermektedir. Çünkü o, Allah *(Subhanehu ve Teala)* tarafından kendisine verilen nimet ve kerametleri kendi nefsinden bilmedi, ayrıca şahsî menfaatleri için de kullanmadı. Üzerinde bulunan kerametleri hediye ve bağış aracı olarak da kullanmadı. Hayır, asla!

Kerametlerin tümünü insanların Allah'a iman etmeleri, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamaları, yalnızca Allah'a ibadet etmeleri, O'nu tevhid etmeleri ve yalnızca Allah'a itaat etmeleri için kullandı. Onun, bunlardan başka bir derdi, başka bir sıkıntısı yoktu... Yalnızca insanların din ve dünya maslahatlarını düşünüyordu. Eğer onlar Allah'a iman ederlerse onlara dua ediyordu.

Asrımız davetçileri de Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kendilerine bahşedeceği bu gibi takva, ihlas ve Allah'a yakınlığa ne kadar da muhtaçlar!

Hadiste ikinci kez mümin çocuğun görevinin dua ile Allah'a yönelmek olduğu belirtiliyor. O dua hususunda asla haddi aşmıyor ve şifa verenin yalnızca Allah *(Subhanehu ve Teala)* olduğunu tekrar tekrar söylüyor. Ayrıca insanlara sadece şifa istemek için değil düşüncelerini, itikadlarını ve amellerini düzeltmek için de Allah'a dua etmeleri gerektiğini öğretiyordu. Allah *(Subhanehu ve Teala)* da şöyle buyurmuştur:

"Kullarım sana, beni sorduğunda onlara söyle ki: Ben çok yakınım. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O halde (kullarım da) benim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulalar." (2 Bakara/186)

"(Onlar mı hayırlı) yoksa darda kalana kendine yalvardığı zaman karşılık veren ve (başındaki) sıkıntıyı gideren, sizi yeryüzünün hakimleri kılan mı? Allah'tan başka bir tanrı mı var! Ne kadar da kıt düşünüyorsunuz!" (27 Neml/62)

{فَآمَنَ بِاللَّهِ}

Adam, Allah'a iman etti.

Bunun üzerine çocuk sözünü tuttu ve adam için dua etti. Daha çocuk duasını bitiriyordu ki:

{فَشَفَاهُ اللَّهُ}

Allah ona şifa verdi.

Allah *(Subhanehu ve Teala)* kör adamın gözlerine şifa verdi ve gözleri görür hale geldi. Evet, Allah'ın ayetlerinden bir ayet daha gerçekleşmişti. Bir anda adamın bütün hayatı değişiverdi. Kalbi iman ve yakîn ile dolup taştı. Daha düne kadar haddini aşmış zalim kralın en yakınında bulunan ve danışmanlığını yapan o adam, bugün tümüyle değişmiş, azgın kralın ve sapkın avenesinin yüzüne hakkı haykıran bir davetçi haline gelmişti.

فَأَتَى الْمَلِكَ فَجَلَسَ إِلَيْهِ كَمَا كَانَ يَجْلِسُ}

Adam eskiden olduğu gibi kralın yanına gelerek oturdu.

Ancak bu seferki oturuşunda farklılıklar vardı. Çünkü artık gözleri görüyordu. Ayrıca adamın gözleri açıldığı gibi basireti de açılmış, hakikati görmüştü.

{فَقَالَ لَهُ الْمَلِكُ مَنْ رَدَّ عَلَيْكَ بَصَرَكَ}

Kral adama "Senin yeniden görmeni sağlayan da kimdir?" diye sordu.

Kral bu soruyu sormuştu ama karşısındaki adamdan "Sen" veya "Sihirbaz" yanıtından başka bir yanıt da beklemiyordu. Hele hele halkın içinden birinin ismini duyacağına asla ihtimal vermezdi. Çünkü o ülkede yalnızca kendisinin fayda ve zarar verdiğine inanıyordu. Tıpkı günümüzdeki tağutların yaptığı gibi... Öyle ki kendilerinde olmayan hatta olması imkansız olan özelliklerle methedilmeyi severler ve isterler. Söylenilenlerin yalan olduğunu bildikleri halde böyle yaparlar. Eğer onları översen senden daha iyisi yoktur. Ancak doğru da olsa en ufak bir eleştiride bulunduğun takdirde senden daha kötüsü olamaz.

{قَالَ رَبِّى}

Adam "Rabbimdir" diye cevap verdi.

İşte bu söz, tağutun kafasında bir şimşek etkisi yaptı. Çünkü böyle bir cevaba çok yabancıydı. O sadece "Sen, sizin gücünüzle veya sizin takdirinizle" gibi cevaplara alışkındı. Azgın tağut kendini topladı ve dedi ki:

{قَالَ: وَلَكَ رَبٌّ غَيْرِى }

Kral "Senin benden başka bir rabbin de mi var?" dedi.

Öyle mi! Senin benden başka bir rabbin mi var? Sana gelen fayda ve zararı engelleyecek, hayatın boyunca kendisine döneceğin benden başka bir rabbin mi var senin?

Ben sizin en yüce rabbinizim! Benden başka kendisine yöneleceğiniz ve itaat edeceğiniz bir rab de bilmiyorum. Senin bu yaptığın inkar etme ve inattan başka bir şey değildir. Hiç şüphesiz sen böyle demekle benim şeriatımı terk ettin! Buna asla izin veremem ve asla kabul edemem!

{قَالَ رَبِّى وَرَبُّكَ اللَّهُ}

Adam "Benim de Rabbim, senin de Rabbin Allah'tır" dedi.

Yıllardır kulluk ettiği tağuta meydan okudu... Korkusuzca, sağlam bir duruş ve kararlılıkla söyledi. Yeni kavuşmuş olduğu imanına "Benim de Rabbim, senin de Rabbin Allah'tır" sözünden başka bir şey karıştırmadı ve şöyle dedi:

Sen ancak yaratılmış, zayıf bir mahluksun! Ne kendine ne de başkalarına fayda veya zarar

verebilirsin! Sihirbazlarından, avenelerinden ve çevrendeki yağcılardan kim seni övüyorsa bil ki sana yalan söylemiştir.

Benim Rabbim, senin Rabbin ve kainattakilerin tümünün Rabbi, Allah'tır. Hiç şüphesiz O, birdir ve mülkünde kendisine ortak edinmemiştir. Kainatta ondan başka rab yoktur...

O'ndan başka ibadet edilmeyi hak eden rab yoktur. Kainattaki bütün işler O'nun elindedir, senin değil!

Adam kendisine derman olan hak kelimesini, zorba ve zalim tağutun yüzüne karşı haykırdı. Saltanatı ve sultası sarsıntıya uğradı.

İşte saf ve duru iman! Söylemiş olduğu kelimenin kendisine çok büyük sıkıntılar getireceğini bilerek tüm hakikati tağutun yüzüne haykırdı.

{فَأَخَذَهُ}

Kral, adamı tutukladı.

Tağut kral, Hakkı yüzüne haykıran adamı yakalattı ve onu insanların göremeyeceği ve asla iletişime geçemeyeceği, içerisinde her türlü azap ve işkencenin çektirildiği zindanlara gönderdi. Daha dün danışmanı olan ama bugün

saltanatını sallayacak sözler söyleyen adama akla hayale gelmeyecek eziyet ve işkenceler yaptırmak için...

{فَلَمْ يَزَلْ يُعَذِّبُهُ}

Ona devamlı işkence yapmaya başladı.

Adamın söylediği iman dolu bu sözlerin kaynağını öğrenmek istiyordu. Bunun için de işkencenin her türlüsünü uyguluyordu. Eski danışmanı, bu sözleri kimden ya da kimlerden duymuştu? Zira çevresindekilerde veya gözetimi altında tuttuklarında bu gibi sözleri söyleyecek kimse yoktu. Çünkü bu sözleri söyleyenlere savaş açılmış ve seneler önce hepsi öldürülmüştü. En azından kral öyle zannediyordu.

Öyleyse ortada tehlikeli bir adam vardı. Hak davetin fertleri teker teker öldürülürken kendini çok güzel şekilde saklamış bir adam! Peki tağutun onca askeri, subayı ve istihbarat elemanının bu adamdan nasıl haberleri yok? Ancak şu an için önemli olan bu değil! Önemli olan, bu sözleri öğreten adamın bulunması, yakalanması ve daha başka kimselere de ulaşmadan hemen öldürülmesi idi. Sözlerin kaynağına ulaşılabilmek için eldeki esire, bu esir eski danışman bile olsa hiç acımadan işkence edilmeliydi...

{حَتَّى دَلَّ عَلَى الْغُلاَمِ}

Ta ki çocuğun yerini söyleyinceye kadar…

İman dolu o sözlerin kaynağı olan çocuğu… Kral hiç vakit kaybetmeksizin çocuğu bulmaları ve kendisine getirmeleri için askerlerini seferber etti. Zira çocuk, hak daveti daha başkalarına da ulaştırmadan yakalanmalı ve yok edilmeliydi…

{فَجِيءَ بِالْغُلاَمِ}

Daha sonra çocuk (kralın huzuruna) getirildi.

O çocuk ki terörist… Azgın kralı, yardımcılarını, destekçilerini ve yönetimin ileri gelenlerini korkutan ve onları uykusuz bırakan terörist…

{فَقَالَ لَهُ الْمَلِكُ}

"Kral, çocuğa dedi ki:…"

Yumuşak, gönül alıcı bir üslupla ve belki kendisine cevap verir ümidiyle veya kendisinden çekinir ve istediği cevabı verir ümidiyle şöyle dedi:

{أَىْ بُنَىَّ!}

"Ey oğlum!…

Zalim kral, mümin çocuğu kendi oğullarından bir oğul gibi gördüğünü göstermeye çalıştı ve ona "Ey oğlum!" diye hitap etti. En üst seviyede bir hile ve tuzak ile böyle söyledi. Bu hileyi asrımız tağutları da sıkça kullanmaktadır. Emri altındakilere, özellikle de tuzaklarına düşenlere böyle hitap ederler ki kendilerinin sadık kölesi olsunlar ve düşmanlarına karşı casusluk yapsınlar!

{قَدْ بَلَغَ مِنْ سِحْرِكَ مَا تُبْرِئُ الأَكْمَهَ وَالأَبْرَصَ وَتَفْعَلُ وَتَفْعَلُ}

"Senin büyücülüğün anadan doğma körü, abraşı iyileştirecek ve neler neler yapacak hale kadar ulaşmış."

Kral şöyle demek istiyordu: Ey oğul! Senin körleri, alaca hastalarını ve daha bir çok hastaları iyileştiriyor olman hep bizim sayemizde, sana öğrettiğimiz sihir sayesinde değil mi? İşte bundan dolayı bizim sana yaptığımız iyilikler sayesinde elde ettiğin bu nimetleri bizim emrimizde kullanman gerekir.

{فَقَالَ}

(Çocuk) dedi ki:

Kalbi ve tüm bedeni imanla, yakinle dolup taşmakta olan bir çocuk... Böyle bir kişiye zalim tağutların tehditleri ve korkutmaları ne yazar ki? Böyle sağlam bir imanı kim zedeleyebilir, kim sarsabilir?

Çocuk, mümine yakışır bir duruş sergiledi ve büyük bir güven, kararlılık, vakar, izzet ve cesaretle zalim krala şöyle dedi:

{إِنِّى لاَ أَشْفِى أَحَدًا إِنَّمَا يَشْفِى اللَّهُ}

"Ben kimseye şifa veremem, şifayı ancak Allah verir."

Mümin çocuk, azgın kralın yanlış anlamasını düzelterek başladı söze... Subhanallah! Korkusuzca, tavizsizce ve apaçık bir şekilde söyledi ve dedi ki:

"Ben kimseye şifa veremem"

Benim yaptıklarım kendimden değil! Ayrıca senin deccal sihirbazının öğretileri de değil! Tüm bunlar, şifa yalnızca kendi elinde olan Allah'ın mucizeleri... Hiç şüphesiz O, kullarından dilediğine şifa verir. O'nun kaza ve hükmüne asla karşı konulamaz.

Zalim kral çocuğun iman ve izzet dolu bu sözlerinden sonra anladı ki bu çocuğa yumuşak, gönül alıcı üslup fayda vermeyecek. Onunla münakaşaya girmek fayda sağlamayacak... Ona uygulanacak yöntem belli! Zindan, şiddet, işkence ve ölüm...

{فَأَخَذَهُ}

Kral, çocuğu tutukladı.

Ve kralın işkencecilerinden başka kimsenin göremeyeceği, sırf azap ve işkence için hazırlanmış zindanlara götürüldü. İman eden ve iman etmesinden sonra gözleri açılan eski danışmana yapılanın aynısı çocuğa da yapılacaktı.

Dile getirdikleri bu tehlikeli sözlerin kaynağı bulunmalıydı. Çünkü bu sözlerin kaynağı çocuk değildi. Zira çocuk kralın sarayında ve sihirbazın elinde yetişmişti. Öyleyse o sözlerin asıl kaynağı hala kraldan ve askerlerinden gizliydi, saklanıyordu. Ama çocuk... Çocuk onun hakkında mutlaka bir şeyler biliyordu. O zaman yapılması gereken tek şey vardı. Her ne şekilde olursa olsun çocuk konuşturulacaktı...

{فَلَمْ يَزَلْ يُعَذِّبُهُ حَتَّى دَلَّ عَلَى الرَّاهِبِ}

Ve ona rahibin yerini söyleyinceye kadar işkence yaptı.

İman dolu kelimelerin kaynağı artık biliniyordu. Kral, hiç vakit kaybetmeksizin asker ve casuslarını rahibi alıp getirmeleri için gönderdi…

{فَجِيءَ بِالرَّاهِبِ}

Daha sonra rahip (kralın huzuruna) getirildi.

Zincirlerle bağlanmış ve kelepçelenmiş bir halde zalim kralın huzuruna getirildi.

{فَقِيلَ لَهُ ارْجِعْ عَنْ دِينِكَ}

Ona "Dininden dön" denildi.

Çocuğa ve kralın eski danışmanına yapılan işkence rahibe yapılmadı. Ona sadece "Dininden dön!" denildi. Çünkü iman dolu kelimelerin kaynağı oydu. Rahip, peygamberlerin dinini ve onlara inen kitapların ilmini biliyordu. O, kralın yıllar önce iman edenlere karşı uyguladığı katliamlardan kurtulmuş birisiydi. Çocuğun krala söylediği kelimelerin kaynağı hiç şüphesiz bu rahip idi.

Ondan sadece bir şey isteniyordu: Dininden dön ve tağutun dinine gir! Ona düşmanlığı terk et ve ona itaat et! Böyle yapmaz isen seni öldürürüz. Tağut kralın ilahlığını ve rabliğini kabul etmeyenleri aramızda asla yaşatmayız! Ona hayat hakkı tanımayız!

"Rabbim Allah'tır" demekten başka suçu olmayan, kalbini ve bedenini tamamen iman sarmış ihtiyar rahip için dininden dönmesi olur şey değildi! …

{فَأَبَى}

Ancak rahip dininden dönmedi.

Allah'ın dinini terk edip tağutun dinine girmek, zalim kralın emri altına girip ona itaat etmek, iman ehli bir kişi için olacak şey değildi…

{فَدَعَا بِالْمِنْشَارِ}

Kral hemen bir testere getirilmesini emretti.

Testere… Normalde kendisiyle koca koca ağaçlar kesilen testere… Ama ne yazık bu defa onunla mümin rahibin ihtiyar bedeni kesilecek…

{فَوَضَعَ الْمِئْشَارَ فِى مَفْرِقِ رَأْسِهِ}

Testereyi rahibin başının tam ortasına koydu

Yani başının tam ortasına konuldu ve kesilmeye başlandı…

{فَشَقَّهُ حَتَّى وَقَعَ شِقَّاهُ}

Ve başının iki parçası yere düşünceye kadar ortadan ikiye böldü.

Başının her iki parçası da yere düştü.

İşte bu, tağutların anayasasında Allah'a iman eden ve tağutu inkar eden müminlerin cezasıdır.

Tarih boyunca hüküm sürmüş bütün tağutlar başka konularda ihtilaf etseler de ilahlarını ve dinlerini inkar edenlere karşı verilecek olan cezada ittifak etmişlerdir.

Tüm tağutlar; kendilerinin ilah ve rab olmadığını, insanları kul-köle edinmeye haklarının bulunmadığını yüzlerine vuran davetçilere karşı aynı cezayı uygulamışlardır. Öyle ya! Allah'a iman eden ve tağutu inkar eden kimselerin onların arasında yaşama ve hayatta kalma hakkı yoktur… Allah *(Subhanehu ve Teala)* buyuruyor ki:

"Onlar eğer güçleri yeterse dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler. Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı kalırlar." (2 Bakara/217)

"Kavminden ileri gelen kibirliler dediler ki: "Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber inananları memleketimizden kesinlikle çıkaracağız veya dinimize döneceksiniz" (Şuayb) "İstemesek de mi? " dedi." (7 Araf/88)

"Kâfir olanlar peygamberlerine dediler ki: "Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız ya da mutlaka dinimize döneceksiniz!" Rableri de onlara "Zalimleri mutlaka helâk edeceğiz!" diye vahyetti." (14 İbrahim/13)

Tüm kafirler, istisnasız olarak bütün peygamberlere ve onlara iman edip tabi olan kimselere aynı tehdidi savurdular:

"Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız ya da mutlaka dinimize döneceksiniz!"

Bugünkü zalim tağutların durumunu bir düşün! Kendilerini kabul etmeyen muvahhid gençlere karşı tutumlarını düşün! Hiç şüphesiz bu gençleri ya gizlenmiş, ya yurdundan kovul-

muş ya hapishanede işkence altında ezilmiş ya da şehit edilmiş olarak bulursun.

Zaman değişti ama yöntemler hiç değişmedi! Bugün de nice muvahhid gencin başına bu gibi olaylar gelmektedir. Mesela binlerce muvahhid genç bugün, Afganistan dağlarında, mağaralarında tağuttan ve askerlerinden saklanmaktadır ya da hapishanelerde işkence görmektedir. Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan başka güç ve kuvvet sahibi yoktur.

{ثُمَّ جِيءَ بِجَلِيسِ الْمَلِكِ}

Daha sonra kralın eski danışmanı getirildi.

Onun hapiste tutulmasına gerek yoktu artık! Çünkü ismini sır gibi sakladığı rahip bulunmuş hatta öldürülmüştü. Onun da bundan sonra hapishanede kalmasına gerek yoktu. Dolayısıyla son kez mahkemeye çıkarılmalı ve seçim yapması istenmeliydi. Ya üzerinde bulunduğu o dinden dönecek ve kralın dinine girecek ya da ihtiyar rahibin başına gelen şey onun da başına gelecekti. Ölüm...

{فَقِيلَ لَهُ ارْجِعْ عَنْ دِينِكَ}

Ona da "Dininden dön!" denildi.

Tek olan Allah'a ibadetten dön ve tağut

kralın köleliğine gir ve yalnızca ona itaat et!

{فَأَبَى}

Fakat o da kabul etmedi.

Sadece onların teklifini reddetmekle kalmadı! Aynı zamanda imanını da ilan etti. Ebedi ahiret hayatını, geçici dünya hayatına tercih etti. Hapsedilmeyi zindanlarda her türlü işkenceye tabi tutulmayı hatta öldürülmeyi, kralın emri altında rahat ve bolluk içerisinde yaşamaya tercih etti. Böylece imanına hiçbir leke bulaştırmadı.

{فَوَضَعَ الْمِنْشَارَ فِى مَفْرِقِ رَأْسِهِ فَشَقَّهُ بِهِ حَتَّى وَقَعَ شِقَّاهُ}

Onun da başının tam ortasına testereyi koydu ve başının iki parçası yere düşünceye kadar ortadan ikiye böldü.

Tıpkı ihtiyar rahibin öldürüldüğü yöntem ile öldürüldü. Vahşice ve hunharca öldürüldü. Kendilerinden sonra gelenlere ibret olması açısından böyle zalimce davranıyorlardı.

{ثُمَّ جِيءَ بِالْغُلاَمِ}

Daha sonra çocuk getirildi.

Son olarak çocuk da hapsedildiği ve işkence gördüğü yerden getirildi. O da iman edenlerden kalan en son kişiydi. Eğer bu çocuğu da öldürürlerse müslümanlardan tamamen kurtulacaklar idi. Zira o memlekette çocuktan başka müslüman kalmamıştı.

{فَقِيلَ لَهُ ارْجِعْ عَنْ دِينِكَ}

Ona da "Dininden dön" denildi.

Azim olan Allah'ı inkar et! O'na ibadet etmekten vazgeç! Tağut kralın dinine gir ve ona ibadet et!

İman etmiş olan rahipten ve kralın eski danışmanından da istenilen aynı şeydi! Zaten tağutun bundan başka bir seçeneği de yok!

Tağutlar, müminlere seçme hakkı tanırlar. Tanırlar ama iki seçenekten başka bir seçenek asla sunmazlar... Ya onların dinine girmek ya da ölüm... Üçüncü bir seçenek yok! Bugüne kadar olmadı, bundan sonra da olamaz!

İşte asrımızın tağutları! Onları defalarca dinledik, açıkça söylüyorlar: Ya bizimle olur, düzenimizi ve sistemimizi kabul eder öyle yaşarsınız ya da sizi öldürürüz.

Şu teröristler! Tağuta iman etmeyen ve ona

karşı gelen teröristler... Onlarla asla diyalog yok! Ya tağutun dinine girecek, ona itaat edip emrini kabul edecekler ya da onları hiç acımadan öldüreceğiz hatta soylarını kurutacağız...

{فَأَبَى}

Fakat çocuk kabul etmedi.

Zalim ve haddi aşmış kralın isteğini yerine getirmekten ve onun dinine girmekten kaçındı. Bütünüyle tevhidi seçmeye ve ondan taraf olmaya karar verdi. Bir olan Allah'a ibadet etmeyi tercih etti.

Aslında zalim kral, çocuktan böyle bir tepkiyi asla beklemiyordu. Özellikle de rahip ve eski danışman gözlerinin önünde korkunç bir şekilde öldürüldükten sonra... Fakat hayal kırıklığına uğradı. Çocuk onun teklifini kabul etmedi onun dinine girmedi. Hatta çocuğu belaya katlanmada daha sağlam, daha kararlı ve daha sabırlı buldu. Çocuğun imanını kuvvetlendirdiğini ve yakine ulaştığını gördü.

{فَدَفَعَهُ إِلَى نَفَرٍ مِنْ أَصْحَابِهِ}

Kral çocuğu yardımcılarından birine teslim etti.

Buradan da anlıyoruz ki zalim kral, mümin çocuğu ikna edebilmek için epey uğraşmış.

İman etmeyince de onu öldürmek için uğraşmış ama bunda başarılı olamamış. Allah *(Subhanehu ve Teala)* ona bu fırsatı vermemiş.

Azgın kral, çocuğu öldürememe sebebinin çocuğun sarayda yaptığı bir büyü olduğunu zannetmiş ki askerlerine çocuğu almalarını ve sarayın dışına çıkarmalarını emretmiştir.

{فَقَالَ: اذْهَبُوا بِهِ إِلَى جَبَلِ كَذَا وَكَذَا فَاصْعَدُوا بِهِ الْجَبَلَ فَإِذَا بَلَغْتُمْ ذُرْوَتَهُ}

Bunu alın. Filan dağa götürün ve dağın tepesine çıkarın! Zirvesine ulaştığınızda...

Dağın zirvesine, en uç noktasına çıkarın! Oradaki korkunç manzarayı görsün. Daha sonra tekrar dininden dönüp dönmediğini sorun! Belki korkar da düşüncesini değiştirir, dininden vazgeçer.

{فَإِنْ رَجَعَ عَنْ دِينِهِ}

...Eğer dininden dönerse mesele yok!

İşin aslı, zalim kralın da istediği budur. Çünkü çocuğun dininden dönüp tağutun dinine girmesi, Tevhid dini üzere öldürülmesinden kat ve kat daha iyidir.

Hiç şüphesiz kralın istediği de budur. Zira

kral açısından bakıldığında çocuğun rahibin dininden dönüp kralın dinine girmesi, rahibin dini üzerinde kalıp da öldürülmesinden daha faydalıdır. En azından insanların gözleri önünde davasının başarısızlığa uğramasından kurtulacaktır. Hiç şüphesiz zalim tağutların elinde hak dinin davetçilerinin yok olması, onların tebliğ ettiği dinin de yok olmasına, insanlar üzerindeki etkisinin kaybolmasına sebep olur.

Dava ne kadar doğru olursa olsun, davetçinin dini için kendi canını feda etmesi oldukça büyük bir şeydir. Bu nedenledir ki tarih boyunca gelmiş geçmiş tüm tağutlar, davetçilerin dinlerinde fitne ve fesada düşmeleri için ellerinden gelen her türlü yola başvurmuşlar, bazen yumuşak bazen de sert bir üslupla davetçileri tehdit etmişlerdir. İnsanların, özellikle de taraftarlarının üzerindeki davetin etkilerini zayıflatmak ve yok etmeye çalışmışlardır.

{وَإِلاَّ فَاطْرَحُوهُ}

Aksi takdirde onu aşağıya atın!

Eğer dininden dönerse döndü. Ne güzel! Yok, eğer dönmez ise onu dağın tepesinden aşağıya atın! Yaptıklarının sonucuna katlansın... Benim ilahlığımı ve rabliğimi inkâr etmenin ne demek olduğunu anlasın!

{فَذَهَبُوا بِهِ فَصَعِدُوا بِهِ الْجَبَلَ}

Çocuğu götürdüler ve dağın zirvesine çıkardılar.

Askerler, kralın emrettiklerini harfiyen yerine getirdiler. Ancak çocuk tüm teklif ve tehditlere rağmen onların isteklerini reddetti ve dininden dönmedi. Bunun üzerine onu dağdan aşağı atmaya karar verdiler. İşte tam bu sırada...

{فَقَالَ: اللَّهُمَّ اكْفِنِيهِمْ بِمَا شِئْتَ}

Çocuk "Allah'ım! Beni onların şerrinden dilediğin gibi koru" diye dua etti.

Samimiyet ve Allah'a güven... Çocuk mutmain bir kalple Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya sığındı. Öyle ya! Mülkü elinde bulunduran, her şeyi yapmaya da kâdir değil midir?

Allah, her şeye gücü yeten değil midir?

İşte çocuk da imanla dolu bir kalple, Allah'a dua etti. Onların yapacağı kötülüklerden, dilediği şekilde ve yolla koruması için...

Hiç şüphesiz bu davranış, onun fıkhının ve Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya karşı edebinin kemalindendir.

Öyle ki o, işini Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya havale etti ve "Onlara karşı dilediğin şekilde bana yardım et!" dedi. Allah *(Subhanehu ve Teala)* da dağa emretti. Hiç şüphesiz bu dağ da Allah'ın yarattığı bir dağdı ve mülkü O'nun elindeydi.

{فَرَجَفَ بِهِمُ الْجَبَلُ}

Bunun üzerine dağ birden bire sarsıldı.

Allah *(Subhanehu ve Teala)*'dan emir alan dağ, askerler üzerindeyken sarsıldı.

{فَسَقَطُوا}

Adamlar düşüp yuvarlandılar.

Sallantıdan sonra askerler, dağın tepesinden düştüler ve öldüler. Böylece Allah, kendisine güvenen kulunu kurtardı.

Allah'ın ayetlerinden bir ayet... Onunla tevhid ve tevhid ehli izzete erdi, şirk ve şirk ehli ise rezil rüsva oldu...

{وَجَاءَ يَمْشِي إِلَى الْمَلِكِ}

Çocuk yürüyerek kralın yanına geldi.

Çünkü çocuğun üzerinde mutlaka eda edilmesi gereken bir görev vardı. O da kralı ve beraberindekileri bir olan yüce Allah'a ibadete

davet etmek, her türlü küfür ve şirkten uzaklaştırmak, kullara kulluk etme esaretinden kurtarıp yalnızca Allah'a ibadet etme hürriyetine kavuşturmak...

Eğer o isteseydi askerlerden kurtulduktan sonra oradan kaçıp saklanabilirdi ama böyle yapmadı. Bilakis kralın gücüne, azgınlığına ve zulmüne meydan okuyarak avânesinin, askerlerinin ve cellatlarının gözü önünde kralın yüzüne karşı hakkı haykırmak için saraya gitti.

Çünkü o, canını Allah yoluna adamıştı. Çocuğun gözünde dünya değersiz bir hale gelmişti. Kral ise gözüne sivrisinek, hatta sivrisinekten bile daha küçük görünüyordu.

{فَقَالَ لَهُ الْمَلِكُ}

Kral ona dedi ki:..

Kral gördüğü manzara karşısında şaşkına dönmüştü. Çünkü çocuk öldürülmemişti ve karşısında sapasağlam bir halde duruyordu.

{مَا فَعَلَ أَصْحَابُكَ}

"Yanındaki adamlara ne oldu?"

Zira kral onları çocuğu öldürmeleri için göndermişti. Onlar oldukça kalabalıktı ve silahları da vardı. Acaba onlara ne oldu?

{قَالَ كَفَانِيهِمُ اللَّهُ}

Çocuk "Allah beni onlardan korudu" dedi.

İşte iman ve tevhid ile dolu bir cevap! Çocuk, azgın ve zalim kral karşısında dimdik duruyor, ondan asla korkmuyor ve "Allah, onlara karşı beni korudu" diyordu. Zira Allah çocuğa yardım etmiş ve askerlere galip gelmişti. Yoksa kendi maharetiyle değil. Hele hele sihirbazdan öğrendiği sihir ile hiç değil! Çocuk krala şöyle der gibiydi: "Bu yaşananlar sihir değil! Bilakis hakka dönmen için sana ve çevrendekilere gösterilen bir ayet ve mucizedir."

Peki kral bu kadar açık bir mucizeyi gördükten sonra çocuğun sözlerine karşı ne cevap verdi?

{فَدَفَعَهُ إِلَى نَفَرٍ مِنْ أَصْحَابِهِ}

Kral bu sefer çocuğu bir başka yakınına teslim etti.

Kral apaçık mucizeyi görmesine rağmen çocuğu öldürmekten vazgeçmedi. Hala onu öldürmekten ümidini kesmemişti. Öyle zannediyordu ki çocuk ölünce ondan ve onun davasından tamamen kurtulacaktı. Oysa yanılıyor-

du. Tuğyan, aşırılık ve küfürde ısrar etme... Allah bu gibi kimseler hakkında şöyle buyurmuştur:

"Ayetlerimizi yalanlayanlar, karanlıklar içinde kalmış sağır ve dilsizlerdir." (6 Enam/39)

Peki, bu defa çocuğu hangi yöntemle öldürecekler? Birincisinde çocuğu dağda yani karada öldürmeyi denedi, olmadı. Demek ki dağlar çocuktan yana... Öyleyse ne yapmalı? Çocuğu nasıl öldürmeli? Kralın önünde çocuğu denizde öldürmekten başka bir seçenek de kalmadı aslında!

{فَقَالَ اذْهَبُوا بِهِ فَاحْمِلُوهُ فِى قُرْقُورٍ}

"Bunu götürün, büyük bir kayığa bindirin..."

Binecekleri kayık oldukça büyüktü.

{فَتَوَسَّطُوا بِهِ الْبَحْرَ}

"Denizin ortasına varınca..."

Yani çocuğu bıraktığınızda ne kadar çabalasa da karaya çıkamayacağı kadar denizden açıldığınızda dininden dönmesini teklif edin!

{فَإِنْ رَجَعَ عَنْ دِينِهِ}

"Eğer dininden dönerse mesele yok."

Yani kralın dinine girer, Azim olan Allah'a ve O'nun dinine küfrederse ne âlâ!

{وَإِلاَّ فَاقْذِفُوه}

"Dönmezse onu denize atın!"

Yani dininden dönmez ise onu denize atıverin!

{فَذَهَبُوا بِهِ}

Çocuğu yine götürdüler.

Kralın kendilerine emrettiği şekilde yaptılar. Önce çocuğa dinini değiştirip değiştirmeyeceğini sordular. Çocuk dinini değiştirmeyi asla kabul etmedi. Sapa sağlam bir şekilde imana ve tevhide sarıldı. Askerler de onu denize atmaya karar verdiler.

{فَقَالَ اللَّهُمَّ اكْفِنِيهِمْ بِمَا شِئْتَ}

Çocuk "Allah'ım! Beni onların şerrinden dilediğin gibi koru" diye duâ etti.

Ey Rabbim! Dilediğin şekilde onlara karşı beni koru! Onları başımdan defet! Onların bana verecekleri zararlardan beni koru!

Onu denize atmaya karar verdiler…

{فَانْكَفَأَتْ بِهِمُ السَّفِينَةُ فَغَرِقُوا}

Bunun üzerine gemileri alabora oldu, kralın adamları boğuldular.

Allahu Ekber! Ne büyük bir ayet… Onlar denizde battılar ve öldüler. Allah *(Subhanehu ve Teala)* çocuğu kurtardı. Allah'ın mümin çocuğun eliyle ortaya çıkardığı başka bir ayet daha…

{وَجَاءَ يَمْشِي إِلَى الْمَلِكِ}

Çocuk yürüyerek kralın yanına geldi.

Çocuk gördüğü ayetler karşısında imanı ve yakîni artmış bir şekilde, kalbindeki imanı ilan ederek, yaratıcısı ve Rabbi olan Allah'a güvenerek kralın huzuruna geldi. Daha öncekinde de yaptığı gibi sihirbazların, askerlerin ve cellatların gözü önünde krala ve kralın dininden olan herkese hakkı haykırmak için geldi.

İkinci defa krala "Sen bir şey istedin Allah *(Subhanehu ve Teala)* da başka bir şey diledi ve Allah'ın dilediği oldu. Zaten bu kainatta Allah'ın dilediğinden başka hiçbir şey meydana gelmez. Bu sebepten dolayı sen boş işlerle uğraşma da Allah'a iman et" demek için geldi.

{فَقَالَ لَهُ الْمَلِكُ}

Kral ona dedi ki:

Kral gözlerine inanamıyordu. Hayret ve şaşkınlık içerisinde kalmıştı. İkinci kez hayal kırıklığına uğramıştı. Çocuğu öldürmesi için gönderdiği askerler ölüyor, çocuk ise her seferinde sapasağlam bir şekilde karşısına dikiliyordu. Oysa kralın askerlerinin türlü türlü silahları vardı. Oldukça da güçlüydüler ama bir türlü çocuğu öldürmeyi başaramadılar.

{مَا فَعَلَ أَصْحَابُكَ}

"Yanındaki adamlara ne oldu?"

Denizde seni boğmaları için beraberinde gönderdiğim askerlerim nerede? Onlara ne oldu? Başlarına ne geldi?

{قَالَ كَفَانِيهِمُ اللَّهُ}

Çocuk "Allah beni onlardan korudu" dedi.

Bana yapılmasını emrettiğin tüm kötülükleri Allah *(Subhanehu ve Teala)* benden defetti. Onların kurduğu her türlü tuzağı başlarına geçirdi. Onlar beni boğmak istediler ama kendileri boğuldular ve öldüler. Allah *(Subhanehu ve Teala)* buyuruyor ki:

"Halbuki kişi kazdığı kuyuya kendi düşer." (35 Fatır/43)

Azgın ve zalim kral artık acziyetini ve çocukla baş edemeyeceğini anlamıştı. Hiç şüphesiz çocuk kahredici ve üstün bir el tarafından korunmaktaydı.

Kralı çok büyük bir sıkıntı bastı. Zira mülkü ve saltanatı elden gitmekteydi. İşin tuhaf tarafı bu, küçük bir çocuğun eliyle gerçekleşiyordu. Bundan sonra insanlar ayaklanacak, krala ibadet ve kulluk etmekten kurtulup yalnızca Allah *(Subhanehu ve Teala)*'ya ibadet edeceklerdi.

{فَقَالَ لِلْمَلِكِ إِنَّكَ لَسْتَ بِقَاتِلِي حَتَّى تَفْعَلَ مَا آمُرُكَ بِهِ}

Çocuk şöyle devam etti: "Sen beni asla öldüremezsin. Ta ki sana söyleyeceklerimi yerine getirene dek..."

Çocuk bu sözüyle kralın acziyetini dile getirdi ve aciz olduğunu teyit etti. Kralın hiçbir müslümanı öldürmeye gücü yetmez.

Subhanallah! Şu duruma da bakın hele! Daha düne kadar herkese ve her yere emirler yağdıran ve emirleri anında dinlenilen kral, şimdi düşmanından emir alır hale geldi. Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Teala)* kullarını hem izzetlendiren hem de zelil kılandır.

{قَالَ وَمَا هُوَ}

Kral "Nedir söyleyeceğin" dedi.

Kral üzülerek çocuğa soruyor ve çareyi öğrenmek istiyordu. Ne pahasına olursa olsun avanesi ve tabileri önünde bu sıkıntıdan nasıl kurtulacağını öğrenmek istiyordu.

Gözetimi altındakileri, kendisinin ibadet edilmeye layık ilah olduğuna nasıl ikna edecekti? Oysa o, hiçbir silahı olmayan bir çocuğu bile öldürmeye kâdir değildi. Bundan dolayı kendisinden istenilen her türlü isteği yerine getirmeye hazırdı. Yeter ki çocuğu öldürsün. Yeter ki ondan ve davasından kurtulabilsin...

{قَالَ تَجْمَعُ النَّاسَ فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ}

Çocuk dedi ki: Herkesi bir yerde topla!"

Yani herkese açık, büyük bir alanda topla insanları... Topla ki yaşananlara şahit olsunlar.

{وَتَصْلُبُنِي عَلَى جِذْعٍ ثُمَّ خُذْ سَهْمًا مِنْ كِنَانَتِي ثُمَّ ضَعِ السَّهْمَ فِي كَبِدِ الْقَوْسِ ثُمَّ قُلْ بِاسْمِ اللَّهِ رَبِّ الْغُلَامِ. ثُمَّ ارْمِنِي فَإِنَّكَ إِذَا فَعَلْتَ ذَلِكَ قَتَلْتَنِي}

"Beni direğe bağla. Daha sonra ok torbamdan bir ok al. Oku yaya yerleştir ve -Bu çocuğun Rabbi

olan Allah'ın adıyla- diyerek oku at. İşte sadece böyle yaparsan beni öldürebilirsin."

Şayet bu söylediklerimi eksiksiz bir şekilde yerine getirirsen öldürürsün. Yoksa bunun dışında ne kadar uğraşırsan uğraş beni öldürmeye gücün yetmez...

Kralın, çocuğun söylediklerini yerine getirmekten başka çaresi kalmamıştı. Ne pahasına olursa olsun ondan kurtulmak istiyordu. O, kendisini alt etmeden saltanatını ve mülkünü sağlama almak zorundaydı. Bundan dolayı çocuğun kendisine söylediklerini hiç düşünmeden hemen kabul etti.

{فَجَمَعَ النَّاسَ فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ وَصَلَبَهُ عَلَى جِذْعٍ ثُمَّ أَخَذَ سَهْمًا مِنْ كِنَانَتِهِ ثُمَّ وَضَعَ السَّهْمَ فِي كَبِدِ الْقَوْسِ ثُمَّ قَالَ بِاسْمِ اللَّهِ رَبِّ الْغُلاَمِ}

Bunun üzerine kral çocuğun dediklerini yaptı, halkı bir yere topladı ve çocuğu da bir direğe bağladı. Sonra torbasından bir ok aldı ve onu yayın ortasına koydu. Sonra da "Bu çocuğun Rabbi olan Allah'ın adıyla!" diyerek oku çocuğa attı.

Allahu Ekber! İşte o azgın, zorba ve türlü yalan ve kandırmalarla kendisini Allah'tan başka ilah ve rab kabul ettiren zalim kral, kibirlen-

mesine ve böbürlenmesine rağmen orada bulunan bütün insanların duyabileceği bir sesle "Çocuğun Rabbi olan Allah'ın adıyla" diyordu. Bu öyle bir kelimeydi ki daha önceleri kral bu kelimeyi söyleyen herkesi suçlu ilan ediyor ve vahşice öldürüyordu. Ama şimdi herkesin gözü önünde bu kelimeyi kendisi söylemişti. Hem de herkesin duyabileceği güçlü bir sesle...

"Çocuğun Rabbi olan Allah'ın adıyla..."

Bu söz, kralın çocuğu öldürmekten aciz kaldığını ilan etmesidir. Çocuğu öldürecekse de çocuğu yaratanın ismi ile öldürebilecek. Çocuğun ibadet ettiği Rabbinin ismiyle öldürebilecek... Zira O'ndan başka ibadet edilebilecek hiç bir ilah yoktur...

"Çocuğun Rabbi olan Allah'ın adıyla..."

Ayrıca bu söz, çocuğu öldürme konusunda onu yaratandan izin almayı da kapsamaktadır. Zira çocuk Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın kuludur, O'nun yarattıklarından biridir. Ona hayat veren Allah olduğu gibi o canı alacak olan da Allah'tır. Dilediği zaman ve mekanda, dilediği şekilde... bundan dolayı çocuğu öldürmek için de O'ndan izin alma mecburiyeti vardır.

Azgın kralın izin istemesi, "Çocuğun Rabbi

olan Allah'ın adıyla..." demesidir. Eğer kral böyle bir söz ile Allah'tan izin almasaydı çocuğu öldürmeye asla muktedir olamazdı. Yeryüzündeki tüm güç ve kuvvetler kendisinin olsa bile...

İşte böylece çocuğun tebliği, orada bulunan herkese ulaşmış oldu.

{ثُمَّ رَمَاهُ فَوَقَعَ السَّهْمُ فِى صُدْغِهِ فَوَضَعَ يَدَهُ فِى صُدْغِهِ فِى مَوْضِعِ السَّهْمِ فَمَاتَ}

Ok çocuğun şakağına isabet etti. Çocuk elini okun isabet ettiği yere, şakağına koydu ve öldü.

Tağutun kendi heva-heves ve şehveti için köleleştirdiği insanları uyarmak ve hayata döndürmek için çocuk kendini feda etmişti. Cehaletin, korkunun ve fakirliğin köleleştirdiği toplumu diriltmek için... İnsanları kula kulluk etmekten kurtarıp alemlerin rabbi olan Allah'a ibadet etmeye sevk etmek için...

Çocuk öldü. Bu sözlerin, müminlerin kalbinde insanların yolunu aydınlatan birer mum olarak kalması için...

Çocuk öldü. Söylediği sözlerin zalim tağutların saltanatını sarsan ve yerle bir eden bir deprem olması için...

Ne güzel, ne tatlı ne hoş bir ölüm!

Yıllar boyunca tâğutların korku ile köleleştirdiği bir milletin uyanmasına ve kendine gelmesine vesile olarak ölmek...

Eğer "Çocuğun ölümü diğer insanlar için nasıl bir diriliş oldu?" diye sorulursa şöyle derim: "Evet, çocuğun ölümü ümmet için bir diriliş oldu. Çünkü o öldükten sonra meydana gelen olaylara baktığımızda bunu çok açık bir şekilde görmekteyiz.

{فَقَالَ النَّاسُ آمَنَّا بِرَبِّ الْغُلاَمِ آمَنَّا بِرَبِّ الْغُلاَمِ آمَنَّا بِرَبِّ الْغُلاَمِ}

Bunun üzerine orada toplananlar "Çocuğun Rabbine iman ettik. Çocuğun Rabbine iman ettik. Çocuğun Rabbine iman ettik" dediler.

Olaya şahit olan topluğun tümünden aynı anda yükselen haykırış: "Çocuğun Rabbine iman ettik... Tağuta ve ordusuna aldırış etmeksizin hep birlikte atılan sloganlar...

Hiç şüphesiz çocuğun rabbine iman etmenin gereklerinden birisi de tağutu inkar etmek, ondan uzaklaşmak ve onu reddetmektir.

İnsanları tağuta kulluk etmekten kurtarmak, onlara hayat vermek ve diriltmek değil midir? Yalnızca kendilerini yaratan Allah

(Subhanehu ve Teala)'ya ibadet etmeye çağırmak insanlar için daha değerli, kıymetli ve izzetli değil midir?

İnsanları cehaletten ve hilekâr sihirbazların sihrinden kurtarmak hayat değil midir? Peki ya hayatlarındaki bütün işleri ilim ve basiret üzere yapmaları, eşya ve hakikatleri kendi gerçekleriyle görmeleri de mi hayat değil?

Tüm kulların, yaratıcıları karşısında eşit sayılmaları da mı hayat değil?

İnsanların ırk, renk ve dil farkı gözetmeksizin, erkek-kadın, şehirli- köylü, efendi-köle olarak ayrılmaksızın birbirlerine üstünlüklerinin sadece takvada olduğu bir toplum meydana getirmek de hayat değil mi?

Tağutun anayasası ve kanunlarını terk edip Allah *(Subhanehu ve Teala)*'nın emirleri ve şer'î hükümleri doğrultusunda yaşamak de hayat değil midir?

Bu saydığımız özelliklerle donatılmış bir hayat, ne kadar kısa olursa olsun korku, zillet, cehalet ve baskı altında tağuta kölelikle geçen bir hayattan çok daha üstün ve faziletlidir.

{فَأُتِيَ الْمَلِكُ فَقِيلَ لَهُ أَرَأَيْتَ مَا كُنْتَ تَحْذَرُ}

(Kralın yakınları) krala gelerek "Görüyor musun? Korktuğun şey başına geldi" dediler.

Ey kral! Hani sen insanların seni inkar etmeleri ve sana başkaldırmalarından korkuyordun ya! Hani insanların çocuğun dinine girmelerinden korkuyordun ya! İşte bu endişe duyduğun şeyler oldu mu?

{قَدْ وَاللَّهِ نَزَلَ بِكَ حَذَرُكَ قَدْ آمَنَ النَّاسُ}

Allah korktuğun şeyi başına getirdi de insanlar iman ettiler.

Evet, oldu! Hani olmasından endişe ettiğin ve gerçekleşmemesi için her türlü zulmü yaptığın şey var ya! İşte o gerçekleşti ve insanlar çocuğun rabbine iman ettiler. Seni, düzenini, anayasanı, kanunlarını ve kısacası senin tağutî sistemini inkar ettiler.

Peki kralın, tağutlaşmış zalim kralın insanlara karşı tutumu ne oldu? Yıllarca kendisine kulluk eden halkın birdenbire başkaldırmasına ve Allah'ın dinine girmesine karşı tepkisi ne oldu?

{فَأَمَرَ بِالأُخْدُودِ فِى أَفْوَاهِ السِّكَكِ}

Bunun üzerine kral hemen yolların başlarına büyük hendekler kazılmasını emretti.

Zalim kral hemen askerlerine, her sokak başında derin ve geniş hendekler kazılmasını emretti.

{فَخُدَّتْ وَأَضْرَمَ النِّيرَانَ}

Hendekler kazıldı ve içinde ateşler yakıldı.

Kralın emrettiği şekilde derin ve geniş hendekler kazıldı. Zira askerler kralın emrini asla geri çevirmezler. Zalim kral, çocuğun rabbine iman eden halkını yakmak için hendekleri ateşle doldurdu. Öyle bir ateşti ki alevi, görenleri dehşete düşürüyordu.

Peki bu acımasızlık ve vahşiliğin sebebi neydi?

{وَقَالَ مَنْ لَمْ يَرْجِعْ عَنْ دِينِهِ فَأَحْمُوهُ فِيهَا. أَوْ قِيلَ لَهُ اقْتَحِمْ}

Sonra kral "Kim dininden dönmezse, onu bu hendeğe atın" dedi.

Yani Allah'a iman edip tağutu inkar edenlerin hepsini ateş dolu hendeklere atın! Orada

cayır cayır yansınlar! Çünkü tağutu, onun yasalarını ve sistemini inkar edene hayat hakkı yoktur.

Bu yöntem, tarih boyunca gelmiş geçmiş tüm tağutların izlediği yöntemdir. Kim Allah'ın dininden dönmez, tağutun dinine, kanun ve nizamına boyun eğmez ise onun cezası ölümdür.

Hiç şüphesiz bu gibi olaylar günümüzde de yaşanmaktadır. Hem de o kadar çok yaşanmaktadır ki onları saymaya kalksak bu sayfalar yetmez.

Bugün Filistin'de, Lübnan'da, Suriye'de, Afganistan'da, Çeçenistan'da, Bosna-Hersek'te ve Irak'ta...

Bildiğim kadarıyla bu tür toplu katliamın en son örneğini Amerika tağutunun Irak Felluce'de müslüman halka yaptığı zulümde gördük. (Allah onları kahretsin)

İşte onların diyalog ve münazara üslubu budur. Ama bu mantık iflas etmiş bir mantıktır. Bu, muhaliflerinin karşısında medeni bir duruş sergileyemeyen yabani insanların tutumudur. Sindirme, yok etme ve toplu katliam...

{فَفَعَلُوا}

Denildiği gibi iman edenleri bu hendeğe attılar.

Askerler, zalim askerler… Azgın kralın emrettiğini hemen uyguladılar. Zaten askerler olmasa tağutun hiçbir şey yapmaya gücü yoktur. Bundan dolayı askerler, tağutların yaptığı her türlü zulme, suça ve vahşete ortaktırlar. Öyle ki onlar birbirlerindendir. Allah *(Subhanehu ve Teala)* buyuruyor ki:

"Şüphesiz Firavun ile Hâmân ve orduları yanlış yolda idiler." (28 Kasas/8)

Ayette, zamanımız tağutlarının asker ve polisliğini yapanlar için bir ibret, bir öğüt ve ikaz vardır. Öyle ki onlar, kendilerinin iyilik yaptıklarını zannederler ama gerçekte çok büyük bir zulüm içerisindedirler. Keşke anlasalar!

{حَتَّى جَاءَتِ امْرَأَةٌ وَمَعَهَا صَبِيٌّ لَهَا}

Nihayet kucağında yavrusu bulunan bir kadın geldi.

Bir bebek! Daha henüz sütten kesilmemiş, konuşmaya başlamamış bir bebek…

{فَتَقَاعَسَتْ أَنْ تَقَعَ فِيهَا}

Kadın hendeğe girmekte bir an tereddüt etti.

Kadın kucağında bebeğiyle durdu. Olduğu yerde bekledi. Kendisini ateşe atmadı. Belki tağutun askerleri, kucağındaki bebeğe acıyacağını ve onun hatırına kendisini de ateşe atmaktan vazgeçeceğini düşündü. Şüphesiz kadının içerisinde bulunduğu durum oldukça zor ve çetindi. Bu durumun zorluğunu ancak çocuğu olan kadınlar anlayabilir. Emzikteki çocuğun annesi için ne manaya geldiğini sadece onlar anlayabilir.

Kuşkusuz bir çok anne, yavrusu için kendi nefsini feda edebilir. Bunda şaşılacak, hayrete düşülecek bir durum yok! Ancak, emzikli çocuğunu kendine tercih edip onunla birlikte ateşe atlamak, işte bu oldukça zordur. Gerçekten şaşılacak ve hayrete düşülecek durum işte budur.

Yavrusuyla birlikte ateşe atlamak ve tağutun dinine, küfür ve şirke tekrar dönmek… Hiç şüphesiz bu, imanın tadını alan kimse için zordur.

Kadın ateşe atlama hususunda biraz gecikti. Gecikmesi de normaldi. Çünkü iman etmesi-

nin üzerinden çok fazla bir vakit geçmemişti. O, imanını ve yakinini güçlendirecek ve arttıracak bir desteğe ihtiyaç duymuştu. Kucağında bebeğiyle ateş dolu hendeğe atlamasını sağlayacak bir ayet, bir delil…

Kadın böylesi zor bir durumdayken her iki grup da ona merakla bakıyordu. Tağutun askerleri ile iman etmiş ve az sonra ateşe atlayacak olan müminler… Acaba kadın hangisini seçecek?

Kadın bir gözüyle bebeğine diğer gözüyle de ateş dolu hendeğe bakıyor, göz gezdiriyor. İçinden bir ses "Bu emzikli çocuğun günahı ne?" derken aklı ve kalbi "Sen hak yoldasın. Sakın ama sakın dininden dönme!" diyor…

Kadın böylesine çetin bir durumda ve karmaşık duygular içerisindeyken Allah *(Subhanehu ve Teala)* onun yardımına yetişiyor… Herkesi şaşkına çeviren ve hayretler içerisinde bırakan bir mucize gönderiyor. Müminlerin kararlılığını ve imanını arttıran bir mucize… Kucağında emzikli bebek bulunan kadın gibi tüm müslümanların da ihtiyaç duyduğu bir mucize…

Öyle bir mucize ki müminlerin imanını arttırırken mücrim kafirlerin de küfür ve suçlarını arttırıyor.

{فَقَالَ لَهَا الْغُلَامُ يَا أُمَّهِ اصْبِرِى فَإِنَّكِ عَلَى الْحَقِّ}

Kucağındaki çocuk ise ona şöyle dedi: "Ey anacığım! Sabret, çünkü sen hak üzeresin!"

Allahu Ekber!… Allahu Ekber!… Allahu Ekber!…

Allah *(Subhanehu ve Teala)* kundaktaki bebeği konuşturdu! Ona, hakkı söylemesi için izin verdi. Annesine, tercih etmesi gerekeni söylemesine izin verdi. Hem de orada bulunanların duyabileceği bir sesle!

"Sabret! Çünkü sen hak üzeresin."

Sabret ey anneciğim! Zira sen Allah'ın sevdiği ve razı olduğu bir yol üzeresin. Ruhumuzun cesedimizden ayrılması anlık bir durum… Anneciğim sabret! Bizi yoktan var eden yaratıcımıza en güzel şekilde dönebilmek için…

Anneciğim sabret! Rabbimizin katında ebedi cennetler var. Orada gözün görmediği, kulakların işitmediği nice güzellikler var. Kesintisiz nimetler var. Anneciğim sabret! Çünkü bu nimetlerin de üstünde Rabbimizin rızası ve hoşnutluğu var…

Değerli kardeşim! Hiç şüphesiz bu kıssada ve içerisinde geçen olaylarda nice ibretler ve

dersler vardır. Tabii ki kalbinde hâlâ hayat olan kimseler için…

Allah *(Subhanehu ve Teala)* bu kıssa ile ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

"Hazırladıkları hendekleri, tutuşturulmuş ateşle doldurarak onun çevresinde oturup inanmış kimselere dinlerinden dönmeleri için yaptıkları işkenceleri seyredenler kahrolmuştur! Bunların inananlardan intikam almaları, göklerin ve yerin hükümranlığı elinde bulunan Aziz ve Hamid Allah'a inanmış olmalarıydı." (85 Buruc/4-8)

Salat ve selam Peygamberimiz Muhammed'in, ehli beytinin ve ashabının üzerine olsun.

Velhamdulillahi Rabbil Alemin.

1/12/2004 M.
Abdulmunim Mustafa Halime
Ebu Basir et-Tartusî

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu
Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir
Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri
Ebu Basir et-Tartusi

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar
Ebu Basir et-Tartusi

5- İslam Erlerine Nasihatler
Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik
Ebu Kuteybe eş-Şami

7- İslam'da Şehadet Operasyonları
Derleme

8- Demokrasi Dini
Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller
Ebu Basir et-Tartusi

10- El-Cihad Ve-l İctihad
Ebu Katade el-Filistini

11- El-Umde Fi İdadi'l Udde
Abdulkadir bin Abdulaziz

Çıkan Kitaplarımız

12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1

Ebu Muhammed el-Makdisî

13- Mühim Soruların Cevabı

Alaeddin Palevî

14- Çocuk Eğtiminde Nebevî Yöntem ve Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisî

15- İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi

Murat Gezenler

16- Cehalet Özrü

Murat Gezenler

17- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

18- Milleti İbrahim

Ebu Muhammed el-Makdisî

19- Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi

Ebu Muhammed el-Makdisî

20 Tevhid'in Anlamı

Seyyid Kutub

21- Cihada Katkıda Bulunmanın 39 Yolu

Muhammed b. Ahmed es-Salim

Çıkan Kitaplarımız

22- İşte Şeriat Budur

Ebu Sehran es-Suri

23- Namaz Kıldırma Memurları Arkasında Namaz

Abdullah el-Ensar

24- Şirk ve Riddet Taifesi ŞİA

Ebu Basir et-Tartusî

25- Hak Geldi Batıl Yok Oldu

Ebu Muhammed el-Makdisî

26- Çocuk ve Kral

Ebu Basir et-Tartusî

27- Ey Vahyin Çocukları! Direnin...

Hazırlayan: Murat Gezenler

28- Davet yolu

Ahmed Faiz